Scanned with OKEN Scanner

CHARLES PERRAULT

S-a născut la Paris la 12 ianuarie 1628, într-o familie de intelectuali. A fost avocat, apoi funcționar superior și în 1671 membru al Academiei franceze. A publicat lucrări de interes cultural și către sfîrșitul vieții povestirile care i-au adus titlul de glorie. Moare în 1703.

Scanned with OKEN Scanner

să-i vadă murind s
învoială. Dar sear
un potop de la
pînă la ziuă.

Degețel
strecurase dată un tăietor de lemne, care avea picioare și șapte copii. Numai băieți. Cel mai mare împlinise peste zece ani, iar cel mai mic n-avea decît șapte.

Și nu e de mirare că avea atîția copii, cu toate că nu se căsătorise de mult, dar se întîmplase ca nevasta să-i aducă pe lume și cîte doi copii dintr-o dată.

Oamenii erau foarte săraci și copiii aceștia, veniți unul după altul, le îngreuiau și mai mult viața. Nici unul din ei nu avea încă vîrsta să-și cîștige singur bucățica de pîine.

Pe deasupra, îi mîhnea grozav și faptul că „Prîslea", adică cel mai mic dintre ei, nu se plîngea niciodată, orice i s-ar fi făcut. Această bunătate a lui fusese luată drept prostie. Mai era și din cale-afară de pirpiriu: cînd se născuse nu era mai mare decît un deget, degetul cel mic de la mînă, de aceea îi și dădură porecla de „Degețel".

Bietul băiat! Era cel mai năpăstuit dintre toți copiii și tot ce se întîmpla în casă i se arunca lui în spinare!...

Cu toate acestea, Degeț[illegible] toți și pricepea foarte multe [illegible] să trăncănească.

În sfîrșit, totul ar fi mers cum pădurarului, dacă n-ar fi venit un [illegible] nu i-ar fi încolțit o foamete atît de „pădurarul" (căci așa i se zicea, fiindcă din pădure) și nevasta lui hotărîră să se [illegible] sească de copiii pe care nu mai aveau cum să-i hrănească.

Și într-o seară, pe cînd băieții dormeau, pădurarul se așeză dinaintea vetrei cu nevasta lui și-i spuse, simțind cum i se strînge inima de durere:

— Ascultă, nevastă, vezi și tu bine că nu mai avem cu ce ne hrăni copiii. Și decît să-i vedem murind de foame sub ochii noștri, mai bine îi ducem mîine în pădure, îi punem să culeagă găteje, și noi plecăm încetișor, lăsîndu-i acolo!

— Of! Of! Vai și amar de mine! Ai putea face tu una ca asta? strigă îngrozită nevasta pădurarului.

În zadar încercă acesta să o lămurească pe femeie că sărăcia nu le îngăduia să-i mai hrănească, ea nu se putea învoi să-și părăsească copiii și pace. Era săracă, într-adevăr, dar era totuși mamă.

În cele din urmă, liniștindu-se, se gîndi, se răzgîndi și înțelese că e mai bine să facă astfel, decît

Scanned with OKEN Scanner

să-i vadă murind sub ochii ei. Și iat-o căzînd la învoială. Dar seara, cînd se duse să se culce, vărsă un potop de lacrimi și nu putu închide un ochi pînă la ziuă.

Degețel auzise ce vorbiseră părinții, căci se strecurase încetișor, din pat, sub scăunelul cu trei picioare pe care stătuse taică-su și ascultase tot, fără să-l poată vedea cineva. După isprava aceasta, băiatul se culcă, dar nu fu chip să închidă nici el ochii. Se gîndea și se tot gîndea cum ar putea să facă să scape împreună cu frații lui de asemenea soartă.

În zorii zilei, se sculă mai înviorat, se duse la marginea unui pîrîu, își umplu buzunarele cu pietricele albe și se întoarse acasă.

Cînd porniră cu toții, Degețel nu le suflă fraților nici un cuvînt despre cele auzite în ajun.

Intrară într-o pădure atît de deasă, de nu se putea vedea la un pas. Pădurarul începu să taie copacii, în timp ce copiii adunau neștiutori gătejele. Tatăl și mama se îndepărtară întîi încetișor, binișor, apoi începură să fugă de-a binelea spre capătul celălalt al pădurii. O luară pe un drum cotit, înapoi spre casă.

Cînd se treziră singuri și părăsiți, copiii începură să plîngă și să-și cheme părinții din toate puterile. Degețel îi lăsă să strige cît îi ținea gura, dar nu plînse, căci el știa drumul înapoi spre casă. Îl

semănase doar cu pietricelele albe culese de la rîu, din care mai avea încă în buzunar. În cele din urmă le vorbi:

— Nu mai plîngeți și nu vă mai temeți, frățiorii mei! Părinții noștri ne-au lăsat să pierim în pădure, dar eu cunosc drumul și vă voi duce înapoi, acasă. Haideți! Nu mai stați! Veniți după mine!

Frații îl urmară și Degețel îi conduse înapoi spre casă, pe același drum pe unde veniseră. Copiii nu îndrăzniră întîi să intre și se așezară cu toții în dreptul ușii, să asculte ce vorbeau părinții.

Se întîmplase ca tocmai în ceasul cînd se întorseseră ei acasă, proprietarul moșiei să le trimită niște bani, pe care li-i datora de mult. Lucrul acesta le deșteptă din nou pofta de viață. Bieții oameni! Pînă atunci mureau pur și simplu de foame. Bucuroasă, femeia se duse la măcelărie să cumpere carne, dar, cum nu mai mîncaseră de mult, aduse mult mai mult decît ar fi fost nevoie pentru o cină de două persoane.

După ce se săturară, nevasta pădurarului oftă și zise:

— Vai, unde or fi acum bieții noștri copii?! Ce s-ar mai fi ospătat, săracii, cu ceea ce ne-a rămas! Tu, și numai tu ești de vină că i-am pierdut! Știam că ne vom căi. Of, of, ce-or fi făcînd ei, săracii, acum în pădure? Poate că i-au sfîșiat lupii. Cîtă lipsă de omenie din partea ta, să-ți părăsești

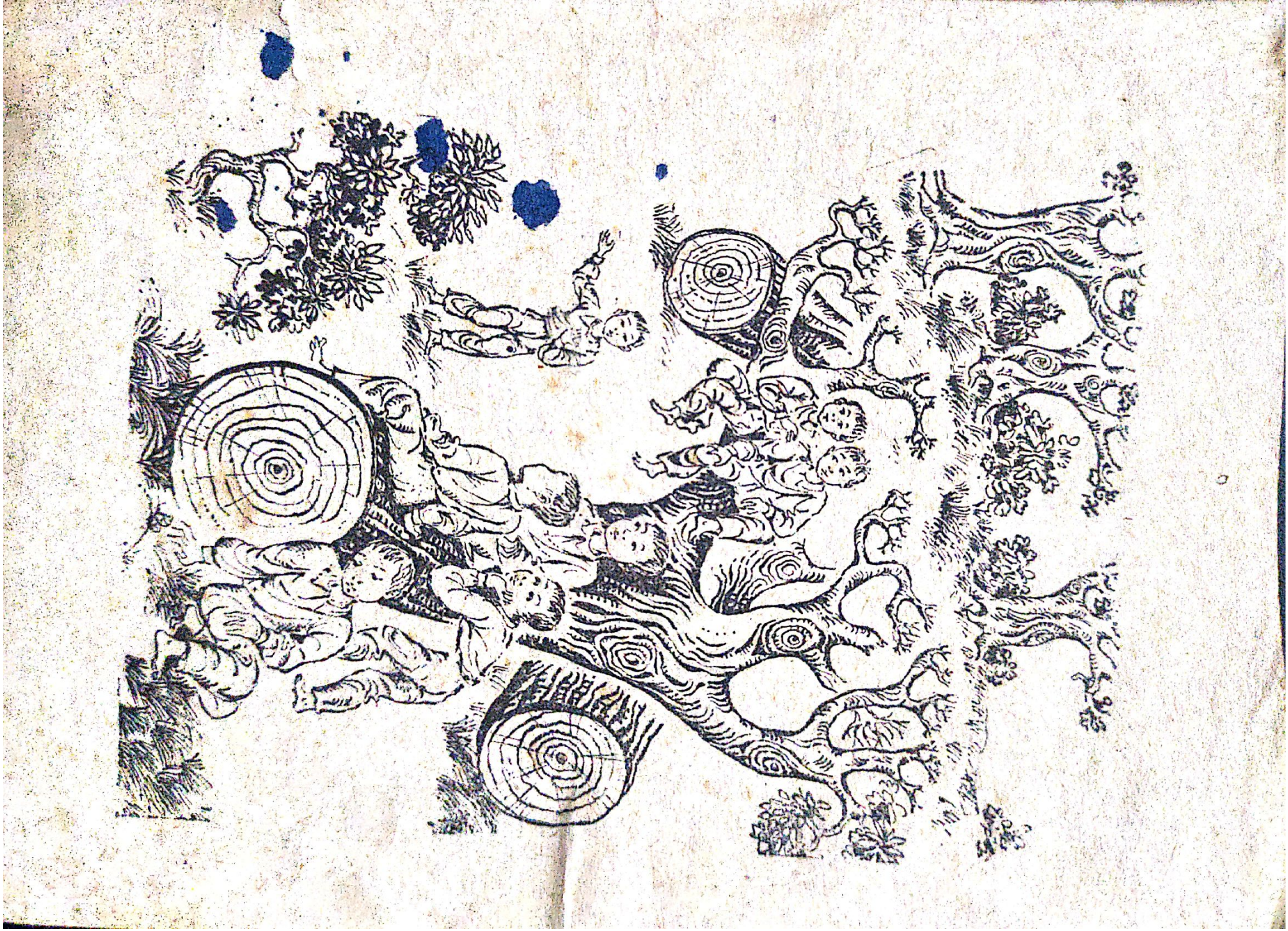

Scanned with OKEN Scanner

copiii! adăugă ea plîngînd și oftînd. Pădurarul tăcu cît tăcu, apoi se înfurie de-a binelea și o amenință cu bătaia, dacă va mai repeta de douăzeci de ori că el e de vină și că se va căi.

N-aș vrea să credeți că tatăl nu era tot atît de mîhnit pe cît era nevastă-sa, dar nu recunoștea că femeia avea dreptate.

Și ea se sfia să se vaiete, plîngînd amarnic: „Vai mie, ce-am făcut! Unde or fi acum copiii mei? Sărmanii mei copii!“ Și o spuse cu glas atît de tare, încît copiii, care se aflau în spatele ușii, o auziră și răspunseră toți dintr-o dată:

— Aici sîntem, măicuță! Aici! Aici!

Femeia alergă într-un suflet să le deschidă, îi sărută și le spuse:

— Cît sînt de fericită că vă văd iar lîngă mine, dragii mamii! Desigur că sînteți obosiți, flămînzi! Și tu, Pierrot? Vai ce murdar ești! Haide, vino repede să te spăl! Pierrot era băiatul cel mai mare, care era cel mai neîngrijit dintre toți și pe deasupra mai era și roșcat. Îi semăna întocmai maică-si, — roșcată și ea.

Copiii se așezară la masă și mîncară cu poftă, iar părinții nu-și mai încăpeau în piele de bucurie. Le povestiră, vorbind aproape toți deodată, prin ce spaimă trecuseră cînd se treziseră singuri în pădure.

Dar bucuria de-a-i avea pe copii lîngă ei ținu atîta vreme cît țînură și banii. Cînd se mîntuiră, și neca-

zurile începură din nou, se gîndiră iar să-i ducă în pădure. De astă dată atît de departe, încît să nu mai nimerească drumul înapoi spre casă. Pe cînd puneau astfel lucrurile la cale, Degețel trăgea din nou cu urechea, făcîndu-și și el o socoteală a lui: să presare din nou pietricele de-a lungul drumului, cum făcuse prima dată. Dar cînd să iasă din casă, pentru a merge la pîrîu, găsi ușa încuiată cu două lacăte. Acum nu mai știa ce trebuie să facă. Se gîndi el ce se gîndi, pînă îi dădu prin cap să presare firimiturile din bucata de pîine pe care avea să i-o dea maică-sa pentru drum, așa cum presărase și pietricelele. Ascunse bine bucata de pîine în buzunar și rămase liniștit cînd văzu că părinții o luaseră din nou la sănătoasa, după ce îi înfundase cît mai adînc în pădurea cea deasă.

Degețel era sigur că îi va fi din nou ușor să găsească drumul, căci presărase de-a lungul lui firimiturile de pîine, așa cum presărase odinioară și pietricelele. Dar mare îi fu mirarea și deznădejdea cînd nu mai găsi nici urmă de firimitură pe drum. Pe toate le ciuguliseră păsărelele și orătăniile pădurii.

Bieții copii fură cuprinși de o mare îngrijorare, căci pe măsură ce înaintau în pădure, se îndepărtau tot mai mult de drum și rătăceau, singuri, în noaptea întunecată. Se lăsase un frig și se pornise un vînt aprig, care șuiera atît de tare, încît crezură că de-acum sînt pe-aproape și lupii. Nu mai îndrăz-

Scanned with OKEN Scanner

neau să facă nici o mișcare, iar de vorbit, nici atît. Începu apoi să cadă o ploaie măruntă, care îi udă pînă la piele. Pașii le alunecau în neștire, înfundîndu-i în noroi pînă la glezne.

Degețel se urcă în vîrful unui copac să vadă dacă nu descoperă pe undeva vreo așezare omenească. Și tot sucindu-și capul, cînd în dreapta, cînd în stînga, zări hăt, departe, dincolo de marginea pădurii, o luminiță mică, mică de tot, ca de la o candelă. Cînd se dădu jos din copac, lumina dispăru fără urmă și nu mai văzu nimic. Vai și amar de el. Tot umblînd și îndreptîndu-se către locul unde i se tot părea că o zărește din nou, văzu că se afla și-aproape de capătul pădurii.

Ajunse cu greu, mai pierzîndu-i urma, mai găsindu-i-o, la poarta unei case mari. Bătu sfios în poartă. O femeie îi deschise și îl întrebă ce dorește.

— Sîntem niște bieți copii rătăciți și vă rugăm să vă fie milă de noi și să ne lăsați să ne odihnim peste noapte aici, vorbi Degețel pentru toți frații.

Văzîndu-i atît de frumoși și sperioși, femeia le răspunse aproape plîngînd:

— Sărmanii mei copilași, vorbi ea, voi nu știți unde ați nimerit. Aici locuiește un căpcăun care mănîncă copii.

— Vai, bună doamnă, dacă nu ne primiți și rămînem în pădure, tot ne mănîncă lupii; așa că oricum e mai bine să ne mănînce domnul Căpcăun.

Dar mai știți? Poate că s-o îndura de noi și nu ne-o mînca, dacă îl veți ruga și dumneavoastră frumos, spuse Degețel, care tremura din tot trupul, de spaimă, alături de frățiorii lui.

Nevasta căpcăunului nădăjduia că îi va putea ascunde în noaptea aceea de ochii bărbatului ei, le deschise poarta și-i lăsă să se încălzească la un foc bun, unde se rumenea, într-o frigare, un berbec întreg, pentru cina căpcăunului. Tocmai cînd începuseră a se încălzi, copiii auziră în ușă bătăi puternice. Femeia își dădu seama că se întorcea bărbatul și se grăbi să-i ascundă sub pat.

De cum intră, căpcăunul întrebă dacă cina e gata și dacă să aducă vinul din pivniță. Se așeză apoi la masă. Berbecul nu era încă bine fript, dar el spuse că-i place și așa, apoi adăugă, mirosind în dreapta și în stînga, că simte miros de carne proaspătă în casă.

— S-ar putea să fie de la un vițel, pe care tocmai îl pregăteam pentru tine, răspunse femeia.

— Și eu îți spun încă o dată că simt miros de carne fragedă, strigă căpcăunul, uitîndu-se pieziș la ea. Aici se petrece ceva necurat! adăugă apoi, și, ridicîndu-se de la masă, se duse de-a dreptul la pat.

— A, ia te uită! Ia te uită cum vrei să mă duci de nas! urlă căpcăunul. Nu știu, zău, ce mă împiedică să te mănînc și pe tine! Ai mare noroc că ești bătrînă și greu de mestecat. Vînatul ăsta proaspăt,

însă, vine tocmai la timp, să-i pot ospăta pe cei trei căpcăuni pe care i-am poftit la masă. Trebuie să sosească de azi în cîteva zile.

Și zicînd aceasta îi scoase pe copii, unul cîte unul, de sub pat.

Bieții băieți îi căzură în genunchi și-i cerură iertare, dar totul fu zadarnic. Avuseseră nenorocul să dea peste unul din cei mai cruzi căpcăuni, care, sorbindu-i cu privirea, îi spuse femeii:

— Ia gîndește-te ce mîncare aleasă vei găti din ei. Mai cu seamă dacă mi-i vei pregăti cu un sos bun, așa cum știi numai tu.

Și spunînd aceasta, se duse să aducă un cuțit mare, apoi, apropiindu-se de bieții copii, care tremurau ca frunza, începu să-l ascută de piatra pe care o ținea în mîna stîngă, în timp ce cu dreapta îl și apucase pe unul dintre ei. Deodată o auzi pe femeia lui strigînd:

— De ce vrei să-i gătești de azi? Nu vei avea destul timp mîine?

— Ia taci din gură, femeie, răspunse el. Știu eu ce fac. Mîine vor fi țepeni de frică.

— Dar nu vezi că pentru astăzi ai destulă carne? răspunse femeia. Ia te uită la vițelul ăsta cît e de mare! Apoi mai ai un berbec la frigare și o jumătate de porc.

— Asta așa e, ai dreptate! Atunci dă-le să mănînce bine, să nu slăbească cu nici o jumătate de gram, și du-i imediat la culcare!

Nevasta căpcăunului nu mai știa cum să-și ascundă bucuria că izbutise să scape pentru moment copiii și le întinse masa, dar spaima le era atît de mare, încît bieții copii nici nu se atinseră de mîncare.

În timpul acesta, căpcăunul, bucuros că va putea da prietenilor lui un ospăț atît de bogat, se porni pe băutură. Bău puțin peste măsură, ceea ce-l sili să se ducă la culcare ceva mai devreme de cum obișnuia.

Avea și el la rîndul lui șapte fete, niște copile cu obrajii foarte rumeni, căci mîncau și ele carne fragedă, ca și tatăl lor. Și mai aveau ochii cenușii, rotunzi, nasuri coroiate și guri mari, cu dinți lungi, foarte ascuțiți și rari. Nu erau încă înrăite de tot, dar se vădeau de pe acum lacome de sînge, căci îi mușcau pe bieții copii cum le ieșeau în cale. Mama lor le culcase și pe ele mai devreme în seara aceea. Fetele dormeau toate la un loc într-un pat mare, și avea fiecare din ele cîte o coroniță de aur pe cap. În odaia aceea se mai afla încă un pat mare. Femeia îi culcă pe cei șapte băieți în acel pat, apoi se întoarse la bărbatul ei.

Lui Degețel îi fu frică ca tatăl fetelor să nu se răzgîndească și să vie peste noapte să-i ucidă. De

aceea, se dădu tiptil jos din pat, scoase coronițele de aur de pe capul copilelor și le puse pe capetele fraților săi, încoronîndu-se apoi și el. În felul acesta, gîndise Degețel, căpcăunul îi va lua pe ei drept fiicele lui iar pe ele drept băieții pe care urma să-i răpună.

Planul îi izbuti de minune, căci, așa cum bănuise, căpcăunul se trezi pe la miezul nopții părîndu-i rău că amînase uciderea băieților tocmai pentru a doua zi. Sări din pat, luă cuțitul cel mare, apoi rosti, făcînd mare haz:

— Ia să vedem noi ce mai fac micii noștri strengari? Și intră, dibuind prin întuneric, în odaia unde se aflau copiii. Toți căzuseră într-un somn adînc, în afară de Degețel, care îngheță de frică, simțind mîna căpcăunului pipăindu-i capul. Același lucru îl făcu și cu ceilalți frați ai lui. Cînd dădu de coronițe, îl auzi mormăind:

— Vai de mine și de mine, ce mare poznă era să fac! Se cunoaște că am băut aseară cam mult.

Și îndreptîndu-se către patul fetelor, care în loc de coroane aveau pe cap căciulițele băieților, strigă:

— Iată-i, aceștia sînt voinicii mei! Haide! E păcat să mai pierdem vremea!

Și zicînd acestea, tăie pe rînd capetele celor șapte fete ale sale.

Apoi mulțumit de faptă, se duse iar la culcare.

Cum îl auzi sforăind, Degeţel îşi deşteptă fraţii, le spuse în şoaptă să se îmbrace repede şi să-l urmeze. Ceea ce şi făcură. Coborînd încetişor în grădină, săriră zidul şi p-aci le fu drumul.

Rătăciră toată noaptea fără să-şi dea seama unde se aflau şi încotro mergeau.

De cum deschise ochii, căpcăunul îi spuse femeii:

— Urcă sus să mi-i pregăteşti pe ştrengarii de aseară.

Femeia crezu că era vorba să-i îmbrace şi se miră de atîta bunătate din partea bărbatului ei. Îi ascultă deci porunca şi urcă. Dar mare-i fu groaza găsindu-şi cele şapte fete cu capetele tăiate.

Văzînd că întîrzie prea mult cu pregătitul şi vrînd s-o ajute, căpcăunul urcă şi el. Dar rămase împietrit la ceea ce i se arătă înaintea ochilor.

— Vai de mine şi de mine, ce-am făcut? se văicărea acuma el. Dar lasă că mi-o vor plăti ei, şi chiar pe dată.

Aruncă o cană cu apă pe chipul femeii, ca să-şi vină în simţire, apoi strigă:

— Femeie! Dă-mi repede cizmele mele cele de şapte poşti, să pot alerga cît mai iute. Şi lasă că pun eu mîna pe ei!

Căpcăunul porni apoi la drum şi după ce alergă, cînd în dreapta, cînd în stînga, găsi, în sfîrşit, calea pe unde o luaseră copiii. Nu se aflau decît la vreo sută de paşi de casa lor părintească. Îl

văzură pe uriaș cum umbla de la un munte la altul, străbătînd rîurile, de parcă ar fi fost niște bălțoace. Începură a tremura de frică. Deodată, Degețel zări o stîncă. Îi ascunse repede pe cei șase frățiori în spatele ei, apoi se piti și el în așa fel ca să-l poată urmări cu ochii pe Căpcăun.

Acesta era foarte obosit de drumul străbătut în zadar. Cizmele de șapte poști erau pesemne foarte grele și se gîndi că n-ar fi rău să se mai odihnească puțin. Dar... să vezi și să nu crezi... Se așeză tocmai pe stînca în spatele căreia se ascunseră copiii.

Obosit cum era, adormi foarte curînd și începu să sforăie atît de tare, încît micuții se îngroziră mai rău decît atunci cînd îl văzuseră cu cuțitul acela mare în mînă, cu care era gata să le taie capetele. Cel mai puțin speriat dintre ei era Degețel, care le șopti fraților să fugă cît puteau de repede acasă, pînă nu se deșteaptă din somn Căpcăunul și să n-aibă nici o grijă de el. Copiii îi ascultară sfatul și se grăbiră să fugă. Degețel se apropie tiptil de Căpcăun, îi scoase binișor cizmele și se încălță cu ele. Cizmele erau, bineînțeles, foarte largi și foarte lungi, dar fiind fermecate se micșorau sau se măreau după nevoie, așa că îi veneau ca și cum ar fi fost croite anume pentru el. Băiatul se duse de-a dreptul la casa Căpcăunului și o găsi pe nevasta lui jelindu-și copilele ucise.

— Bărbatul dumitale este în mare primejdie, îi zise el. A căzut în mîinile unei bande de tîlhari, care au jurat că îl vor ucide, dacă nu le va fi dat tot aurul și argintul pe care îl aveți. Îi ajunsese tocmai cuțitul la gît cînd mă zări și mă rugă să vin să vă spun că dacă nu-i trimiteți tot ce aveți mai de preț, va fi ucis fără milă!

Așa cum stăteau lucrurile, nu mai era timp de pierdut și mi-a dat cizmele lui pentru a ajunge cît mai repede și pentru a vă încredința că vin din partea dumnealui.

Din cale-afară de speriată, femeia îi dădu lui Degețel tot avutul lor pentru a-și scăpa bărbatul care, cu toate că îi plăcea să mănînce copii, era un soț bun.

Băiatul se întoarse la locuința părinților săi încărcat cu toate bogățiile și fu primit cu brațele deschise.

Unii spun că Degețel nu i-ar fi luat Căpcăunului decît cizmele. Și n-a făcut-o decît pentru a-i întrece la joacă pe ceilalți copii. Alții jură că nu spun decît ceea ce au auzit din gura pădurarului și au văzut în casa lui, unde au băut și au mîncat pe săturate. Iar adevărul adevărat e că Degețel, încălțat cu cizmele Căpcăunului, s-a dus la Curte, unde auzise că e nevoie de un crainic, care să aducă vești de la armata care se afla în luptă la două sute leghe depărtare. Băiatul a mers de-a dreptul la rege și i-a

spus că el se leagă să-i aducă veștile de la armată pînă în seara aceleiași zile. Regele i-a făgăduit o mare sumă de bani, dacă o va scoate la capăt, așa cum promisese.

Degețel nu stătu mult pe gînduri și, pînă a nu se înnsera, aduse regelui veștile atît de mult așteptate. Apoi, de cînd învățase drumul, se mai spune că în afară de veștile pe care le aducea regelui, de la armată, mai aducea și doamnelor de la curte vești de la ai lor, adunînd astfel cîștiguri nemaipomenit de mari.

După ce îndeplini ani de zile slujba de crainic și adună multe bunuri, se întoarse la casa părintească, unde fu primit cu neînchipuit de mare bucurie.

Puse să i se facă tatălui său atelierele cele mai frumoase, își căpătui frații și duse o viață lipsită de griji și de necazuri, pînă la adînci bătrîneți.

SCUFIȚA ROȘIE

A fost odată o fetiță care trăia la țară împreună cu părinții ei. Fetița aceasta era cum nu se poate mai frumoasă. Mama ei o iubea ca pe o nestemată,

iar bunica o pierdea din ochi. Scufița îi sta atît de bine, încît fetița n-o mai da jos din cap. O purta mereu. Din pricina aceasta i se și spuse „Scufița roșie".

Mama ei făcuse într-o zi niște plăcinte și nu se îndură să nu-i trimită și bunicii cîteva.

— Du-te pînă la maica-mare, să-i duci niște plăcinte, o strachină cu unt, și mai întreab-o de sănătate, că am auzit că e cam bolnavă, îi spuse ea Scufiței roșii.

Fetița luă pe dată coșulețul cu bunătăți și plecă la bunica ei, care locuia tocmai în satul vecin. Drumul către dînsa duce printr-o pădure. Pînă aci toate ar fi fost bune dacă, pe cînd străbătea pădurea, Scufița roșie nu s-ar fi întîlnit pe la jumătatea drumului cu cumătrul lup, care o întrebă încotro se duce. Fata, știind că e primejdios să te oprești în mijlocul pădurii și să stai de vorbă cu astfel de cumetri, îi spuse că se duce să-i ducă niște plăcinte bunicii, care era cam bolnavă.

Cumătrul lup n-ar mai fi stat mult pe gînduri. S-ar fi azvîrlit asupra ei și-ar fi mîncat-o dintr-o înghițitură, dar... spre norocul ei, treceau pe acolo niște pădurari și nu-i fu tocmai la îndemînă s-o facă.

— Și unde locuiește bunica, departe? mai întrebă el.

— O, da, foarte departe, îi răspunse Scufița roșie. În casa aceea, care se vede și de aici din spatele morii.

— Bine, bine, mă voi duce și eu s-o întreb de sănătate. Dar o iau pe drumul din dreapta, iar tu ia-o pe cel din stînga. Să vedem care din noi doi ajunge mai curînd.

Și zicînd acestea, lupul o luă la goană pe drumul cel mai scurt, în timp ce fetița porni agale pe drumul cel mai lung. Ba se mai și opri să culeagă niște alune, alergă să prindă fluturi, culese flori, așa că nu e de mirare că lupul ajunse cu mult înaintea ei la casa bunicii, unde bătu în poartă:

— Toc! Toc! Toc!

— Cine e acolo?

— Sînt eu, nepoata matale! Scufița roșie! M-a trimis mama să-ți aduc niște plăcinte și o strachină cu unt! zise lupul, schimbîndu-și glasul.

— Trage zăvorul și deschide ușa, drăguța mea! îi răspunse bunica din patul unde zăcea.

Lupul trase zăvorul, deschise ușa și aruncîndu-se asupra bătrînei o înghiți dintr-o dată, căci nu mai mîncase de vreo trei zile, și era tare flămînd. Apoi închise ușa cu zăvorul și se băgă în patul ei, așteptînd-o pe Scufița roșie.

Deodată se auziră bătăi în ușă:

— Toc! Toc! Toc!

— Cine e acolo?

Scufiței i se făcu deodată frică. De ce avea oare bunica glasul atît de gros? se întrebă ea. Dar își

Scanned with OKEN Scanner

aduse aminte că era bolnavă și se gîndi că trebuie să fie răgușită. De aceea răspunse fără să șovăie:

— Eu sînt! Nepoțica dumitale, Scufița roșie! M-a trimis mama să-ți aduc niște plăcinte și o strachină cu unt.

Lupul își îndulci puțin glasul și repetă vorbele bătrînei:

— Trage zăvorul și intră, drăguțo!

Scufița roșie trase zăvorul și intră. Lupul sta ascuns sub plapumă și-i spuse tot cu glasul schimbat:

— Pune untul și plăcintele pe poliță, copilă dragă! și vino lîngă mine în pat, să mă încălzești!

Scufița roșie își scoase rochița și se așeză în pat, dar cînd o văzu pe bunica în cămașa de noapte, se miră și nu se sfii s-o întrebe:

— Vai, bunicuțo, de ce ai brațele atît de lungi?

— Ca să te pot cuprinde mai bine, copila mea!

— Vai, bunicuțo, de ce ai urechile atît de mari?

— Ca să te pot auzi mai bine, copila mea!

— Vai, bunicuțo, de ce ai ochii atît de mari?

— Ca să te pot vedea mai bine, copila mea!

— Vai, bunicuțo, de ce ai dinții atît de lungi?

— Ca să te pot mînca pe tine!

Și rostind cuvintele acestea, lupul se azvîrli asupra fetiței și o înghiți.

Scanned with OKEN Scanner

MOTANUL ÎNCĂLȚAT

Un morar, dintr-un sat oarecare, lăsă la moartea lui, celor trei feciori ai săi, drept moștenire, o moară, un asin și un motan. Bieții băieți se gîndiră și se tot gîndiră: să cheme notarul să le împartă moștenirea? Să nu-l cheme? Căci, socotind dările pe care le-ar avea de plătit, își dădură seama că nu le-ar mai rămîne nimic... Așa că se hotărîră s-o împartă între ei, cum îi va tăia capul. Celui mai mare i se cuvenea moara, căci era feciorul dintîi. Celui de al doilea, asinul, iar celui de al treilea nu-i mai rămînea decît motanul. Bietul băiat se tot văita, zicînd: „Dacă frații mei ar voi să se întovărășească, și-ar putea cîștiga foarte bine bucățica de pîine. Dar eu? Ce să mă fac? Dacă îmi mănînc motanul și îmi fac căciulă din blana lui, rămîn muritor de foame, pe drumuri."

Motanul îl auzi — însă nu se dădu de la început pe față. Dar apoi se hotărî să-i vorbească și-i spuse cu multă seriozitate și înțelepciune.

— Nu te mai necăji, stăpîne. Dă-mi mie un sac și poruncește să mi se facă o pereche de cizme, să pot porni prin bălării și vei vedea că n-ai fost păcălit, așa precum ți se pare, cu partea de moștenire care ți-a rămas.

La început, stăpînul motanului nu puse prea mare preț pe cuvintele lui, dar văzîndu-l prinzînd șoareci și chiar șobolani, cu multă îndemînare, spălîndu-și blana sau ascunzîndu-se în făină și prefăcîndu-se mort, pentru a prinde șoareci, se mai învioră și începu a mai trage oarecare nădejde.

Cînd își văzu dorința împlinită, motanul își trase cu multă bărbăție cizmele și luîndu-și sacul la spinare, se duse de-a dreptul într-o crescătorie de iepuri. Își puse în sac tărîțe și susai și se întinse, ca și cum ar fi fost mort, așteptînd ca vreun iepure tînăr, lipsit de experiența vieții, să intre de bună voie în sac, pentru a se înfrupta din ceea ce se afla acolo.

Nici n-apucase bine să se culce, cînd bănuiala i se și adeveri. Un zăpăcit de iepuraș se furișă repede în sac, iar jupînul motan, fără a mai sta pe gînduri, închise repede sacul și îl ucise fără pic de milă.

Apoi, mîndru de ispravă, se duse de-a dreptul la palat și ceru să-i vorbească maiestății sale, regelui.

Fu primit pe dată și condus chiar în apartamentul maiestății sale, în fața căruia motanul nostru făcu o adîncă plecăciune, apoi îi vorbi:

— Îngăduiți-mi, Sire, să vă înfățișez un dar pe care Marchizul de Carabas m-a însărcinat să vi-l pun la picioare din partea sa (motanul născocise

pe loc numele acesta pentru stăpînul său). E un iepure din crescătoriile sale.

— Spune-i stăpînului tău că îi mulțumesc și că mi-a făcut o mare plăcere.

Dar... nu trecu mult și motanul nostru se ascunse în grîu, stînd la pîndă după o nouă pradă. Și, într-adevăr, zări două potîrnichi pe care le prinse și le puse în desaga pregătită pentru asemenea isprăvi.

Se duse din nou la rege și i le dărui. Acesta îi mulțumi din nou și-i dădu să guste ceva.

Și mereu, tot așa, motanul îi ducea regelui cîte un vînat din partea stăpînului său. Trecuseră cîteva luni. Într-o zi el află că regele avea să iasă la plimbare pe malul unui rîu, împreună cu fiica lui, cea mai frumoasă prințesă din cîte s-au văzut vreodată. Se duse și-i spuse repede stăpînului său:

— Ascultă, stăpîne, dacă vei lua în seamă sfatul meu, vei fi în curînd omul cel mai fericit din lume. Și iată ce ai de făcut: mergi imediat la rîu și te scaldă la locul arătat de mine. După aceea... las' pe mine!...

Flăcăul făcu întocmai cum îl învățase motanul, fără a-i cunoaște temeiurile.

În timp ce se scălda, trecu pe acolo regele.

Deodată îl auzi pe motan strigînd:

— Ajutor! Săriți! Ajutor! Marchizul de Carabas se înecă!

La strigătele acestea, regele scoase capul prin fereastra caleștii și văzîndu-l pe motan, care îi adusese de atîtea ori daruri din partea domnului Marchiz de Carabas, porunci gărzii sale să alerge în grabă și să-l scape pe marchiz.

În timp ce oamenii regelui se luptau să-l scoată pe marchiz, motanul se apropie de maiestatea sa și îi șopti că în vreme ce stăpînul său se scălda, trecuseră pe acolo niște bandiți, și cu toate că el strigase din toate puterile după ajutor, aceștia îi prădaseră stăpînul, lăsîndu-l și fără veșminte (afurisitul de motan le pitise tare bine pe cele ponosite sub un bolovan de pe marginea rîului).

Auzind acestea, regele fu îngrozit și porunci ofițerilor din garda sa să aducă în grabă cele mai frumoase veșminte pentru domnul Marchiz de Carabas.

Regele îi arătă marchizului toată prietenia și cum veșmintele cele mai frumoase îl prindeau de minune (căci era băiat voinic și arătos, nevoie mare), prințesa, căreia Marchizul de Carabas nu-i arătase decît respect, îl îndrăgi. Regele îl pofti să urce în caleașca sa, să facă împreună plimbarea la care pornise. Mulțumit că toate planurile sale au izbutit, și că totul îi mergea după voie, motanul le șopti oamenilor care coseau pe cîmp:

— Dacă vă întreabă regele al cui e grîul pe care îl cosiți, să răspundeți: „Al Marchizului de Carabas! Altfel, va fi vai și amar de voi...“

Iată de ce, cînd fură întrebați de rege al cui era grîul pe care îl coseau, țăranii răspunseră cu toții:

— Al cui să fie? Al Marchizului de Carabas!

— Văd că aveți o avere frumoasă! spuse regele mulțumit de tot ce se întîmplase în ziua aceea.

— O, Sire! Aceasta e numai o biată fîneață, dar aduce an de an roade destul de îmbelșugate, răspunse cu multă sfioșenie proaspătul Marchiz de Carabas.

După această ispravă, jupînul motan, care mergea tot înaintea caleștii regale, întîlni niște secerători. Și iar le spuse:

— Dacă nu veți spune că grîul e al Marchizului de Carabas, va fi vai și amar de voi!

Regele întrebă, bineînțeles, al cui era grîul pe care-l vedea înaintea ochilor.

— Al Marchizului de Carabas, răspunseră secerătorii, și înaltul oaspete se bucură din nou.

Și tot așa făcu motanul, care pășea mîndru înaintea caleștii, cu toți acei pe care îi întîlnea, iar regele se mira de atîtea bunuri cîte le avea Marchizul de Carabas, cu toate că era atît de tînăr și de sfios.

Dar iată că jupînul motan ajunse și dinaintea unui castel frumos, al unui căpcăun, care era stă-

pînul tuturor pămînturilor pe unde trecuseră pînă atunci. Motanul întrebă cine era acest căpcăun bogat și ceru să-l cunoască, spunînd oamenilor săi că nu înțelege să treacă prin apropierea castelului său fără să i se încline cu plecăciune.

Căpcăunul îl primi atît de frumos, pe cît poate primi un căpcăun un musafir, și-l pofti în camera de oaspeți să se mai odihnească.

— Mi s-a spus despre măria voastră că aveți darul de a vă preface în fel și chip de animale. Într-un elefant, de pildă, într-un leu și așa mai departe, vorbi mieros motanul.

— Ce ai auzit este foarte adevărat, și pentru a te convinge mă voi preface, pe loc, în chip de leu.

La auzul acestor cuvinte, motanul fu atît de înspăimîntat, încît fugi să se ascundă într-un jgheab ceea ce nu era tocmai ușor din pricina cizmelor, care se dovediră a nu fi bune de nimic, atunci cînd era nevoie să te cațări pe acoperișuri.

Dar căpcăunul își reluă repede întruchiparea sa dintotdeauna și motanul îi destăinui spaima prin care trecuse.

— Mi s-a mai povestit, dar nu prea îmi vine a crede, zise cu glas dulceag motanul, că puteți lua și asemănarea celor mai mici animale, adică puteți deveni un șobolan sau chiar un șoarece, ceea ce, vă mărturisesc sincer, nu-mi prea vine a crede.

— Așa? Și de ce nu-ți vine a crede? întrebă jignit căpcăunul. Ia stai numai și vei vedea...

Și căpcăunul se prefăcu pe dată într-un șoricel, care începu să alerge zburdînd de colo pînă colo.

Dar n-apucă să zburde prea mult, căci motanul atîta așteptă: se azvîrli asupra lui și-l înghiți dintr-o dată.

Între timp, regele se apropiase și zărind frumosul castel al căpcăunului dădu să intre. Motanul, care auzise zgomotul caleștii pe puntea castelului, îi sări înainte, și ploconindu-se, rosti:

— Maiestate, fiți binevenit în castelul Marchizului de Carabas!

— Așadar, domnule marchiz, văd că și acest castel îți aparține! Te asigur, n-am văzut niciodată ceva mai măreț decît acest turn cu clădirile ce-l înconjoară!

— Dar poftiți! Poftiți, văr rog! Intrați! adăugă motanul.

Marchizul dădu mîna prințesei și porni în urma regelui, care urcă cel dintîi puntea. Se treziră într-o sală foarte mare, în fața unui ospăț din cele mai îmbelșugate, pe care căpcăunul îl pregătise pentru oaspeți, dar care aflînd că regele se află acolo, nu mai îndrăzniră să intre.

— Domnule marchiz, atît eu, cît și prințesa am dori să ne faci cinstea de a fi la rîndul dumitale oaspetele nostru. Tînărul făcu o plecăciune adîncă

și rămase pentru totdeauna alături de prințesa cu care se căsători.

Iar motanul, ajuns mare dregător la curte, nu mai prindea șoareci decît pentru propria lui plăcere.

FRUMOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ

A fost odată un rege și o regină care n-aveau copii. Și erau atît de mîhniți, cît nu se poate spune. Cutreieraseră ei toate locurile cu ape miraculoase, băuse regina tot felul de ierburi, dar nimic nu-i putu fi de folos. În cele din urmă cerul se milostivi de ea și-i dădu o fetiță.

Se făcu un botez care rămase de pomină în tot ținutul. Iar mica prințesă avu drept nașă mai toate ursitoarele din regat. (Erau, pare-mi-se, vreo șapte la număr.) Fiecare din ele îi făcură noii-născute cîte un dar, după cum era obiceiul în vremea aceea. Așa că ea căpătă însușirile cele mai alese.

Bineînțeles, că, după terminarea botezului, oaspeții se întoarseră la palat, unde îi aștepta un ospăț atît de îmbelșugat, cum nu se mai pomenise. Printre meseni se aflau la loc de cinste cele șapte ursi-

toare, iar dinaintea fiecăreia din ele cîte un tacîm făurit din aurul cel mai fin, împodobit cu diamante și rubine.

După ce se așezară cu toții la masă, iată că se pomeniră cu una din ursitoarele cele mai bătrîne, pe care nu o poftiseră, fiindcă nu se mai auzise cam de vreo cincizeci de ani nimic despre dînsa și o credeau moartă ori blestemată. Regele porunci să i se dea și ei un tacîm, dar era cu neputință ca și acesta să fie tot de aur, împodobit cu nestemate, fiindcă dintre acelea nu se făuriseră decît șapte. Bătrîna se socoti nedreptățită și mormăi printre dinți niște vrăji. Una din ursitoarele mai tinere o auzi și se strecură nevăzută de nimeni sub o perdea. Voia să rămînă cea din urmă pentru a putea drege măcar ceva din răul ce i l-ar putea meni prințesei bătrîna ursitoare. Între timp, celelalte ursitoare începură a-i împărți fetiței darurile:

Cea mai tînără dintre ele îi dărui frumusețe, a doua, înțelepciune, a treia, îndemînare, a patra îi dori să danseze ca nimeni alta, a cincea, să cînte ca o privighetoare, a șasea, să mînuiască pînă la desăvîrșire toate instrumentele muzicale. Cînd veni rîndul celei mai bătrîne, ea clătină din cap cu răutate și prevesti:

— Prințesa va avea toate însușirile, dar într-o bună zi se va înțepa la deget cu vîrful unui fus și va muri în floarea vîrstei.

Prevestirea aceasta îi făcu să se cutremure pe toți cei de față, iar părinții fetei vărsară lacrimi amare.

Dar deodată răsări din spatele perdelei ursitoarea cea tînără și rosti cu glas tare:

— Veniți-vă în fire, o, rege, și tu, regină! Fetița voastră nu va muri. E drept că nu mai pot desface cu totul ceea ce i-a menit bătrîna ursitoare și prințesa se va înțepa la deget cu vîrful unui fus, dar nu va muri. Va cădea într-un somn care va ține vreme de o sută de ani și nu se va scula pînă ce nu va veni un tînăr fecior de domn și o va deștepta.

Auzind acestea, regele dădu chiar a doua zi poruncă să nu se mai folosească nimeni de fuse și nici să se afle vreunul în tot ținutul. Iar cine nu va da ascultare poruncii, să fie pedepsit cu moartea.

Să tot fi trecut vreo cincisprezece-șaisprezece ani de la nașterea prințesei, care creștea văzînd cu ochii și se făcea din zi în zi mai frumoasă.

Dar într-o zi, pe cînd părinții ei lipseau de-acasă, fata alerga, jucînd și cîntînd, prin tot palatul, din odaie în odaie, și tot zburdînd nimeri într-o cămăruță din vîrful unui turn, unde se afla o bătrînă uitată de lume. Aceasta tocmai torcea dintr-un caier. Porunca regelui, ca nimeni să nu se mai folosească de fus, nu ajunsese pînă la urechile ei bătrîne și iată de ce își păstrase fusul.

— Ce faci acolo, bătrînico? o întrebă curioasă prințesa.

— Iaca, torc, frumoasa mea copilă, îi răspunse bătrîna, neștiind cine era fata.

— Vai, ce joc frumos! Te rog lasă-mă și pe mine să încerc să fac ca dumneata!

Bătrîna zîmbi și-i îngădui.

Dar nici n-apucă să pună bine mîna pe fus și... fie că nu știa cum să umble cu el, fie că blestemul ursitoarei trebuia să se împlinească, n-aș putea să vă spun cum s-a întîmplat, dar... fata se înțepă la un deget și căzu leșinată.

Bătrîna strigă după ajutor, înnebunită de spaimă. Oamenii veniră repede din toate părțile, o stropiră cu apă, o bătură peste mîini, îi frecară tîmplele cu apă descîntată, dar nimic n-o putu readuce în simțire.

Regele, care se înapoiase, auzi zarva din palat și urcă în turn. Își aminti atunci de prevestirea ursitoarei și socotind că destinul se împlinise, porunci ca prințesa să fie culcată pe un pat cu horbote de aur și argint împrejur, așezat în cea mai frumoasă încăpere a palatului.

Era atît de frumoasă, de-ai fi zis că e o zînă, căci somnul nu-i răpisé nici bujorii din obraji, nici culoarea buzelor trandafirii. Doar ochii îi ținea închiși. De altfel, respirația îi era regulată, așa că îți puteai ușor da seama că trăiește.

Regele înțelese că nu mai era nimic de făcut și dădu poruncă să fie lăsată să doarmă pînă ce va suna ceasul deșteptării.

Ursitoarea cea bună, care-i dăruise viața, hărăzind-o numai somnului, se afla la douăsprezece mile depărtare în regatul Matagun.

Regele îi trimise vestea printr-un pitic, care purta „cizme de șapte poște". Erau cizmele fermecate cu care puteai face șapte poște dintr-o săritură. Ea veni numaidecît într-un car de foc, tras de patru dragoni. Regele se grăbi să-i iasă întru întîmpinare, întinzîndu-i mîna pentru a o ajuta să coboare din car. Ursitoarei i se păru că ceea ce făcuse el nu era tocmai rău, dar, cum era prevăzătoare, se gîndi că prințesei îi va fi tare urît cînd se va deștepta și se va găsi singură în palatul acela mare. Atunci îi atinse cu bagheta ei magică pe toți acei care se aflau acolo (în afară de rege și regină); guvernante, doamne de onoare, fete în casă, gentilomi, ofițeri, ospătari, rîndași, curieri, garda elvețiană, valeți, apoi mai atinse și toți caii din grajdurile regale, rîndașii care îngrijeau de zăvozii cei mari de curte și chiar cățelușa prințesei, care se gudura acum neliniștită la picioarele patului unde dormea ea. Toți și toate fură atinse cu bagheta ursitoarei, pentru a-i adormi și a nu se deștepta decît o dată cu prințesa, gata apoi s-o servească. Pînă și frigările în care erau înfipți

fazanii și prepelițele rămaseră încremenite. Focul se stinse și el, pentru a se reaprinde o dată cu deșteptarea frumoasei prințese.

Zîna cea bună făcuse toate acestea cît ai clipi din ochi. Regele și regina își sărutară copila adormită și ieșiră din palat, dînd poruncă celor dinafară să nu se apropie niciodată de locul acela.

Porunca nu-și mai avea rostul, căci ursitoarea făcu să crească pe loc, împrejurul palatului, copaci înalți și tufe de mărăcini atît de dese și întortocheate, încît nici o ființă omenească sau orice altă vietate nu s-ar fi încumetat să pătrundă acolo. Din tot castelul acela măreț nu se mai vedea acum decît vîrful unui turn, și asta numai de la foarte mare depărtare.

Ursitoarea cea bună făcuse toate acestea numai și numai pentru a o feri pe prințesa adormită de ochii curioșilor.

* * *

Dar iată că și cei o sută de ani trecură cum trec toți anii și, într-o bună zi, un fecior de domn, mergînd la vînătoare, văzu turnul castelului abia ivindu-se dintre copacii și bălăriile ce-l înconjurau. Împins de curiozitate, întrebă pe unul și pe altul ce fel de turn era acela, dar nimeni nu știa și se dădeau răspunsuri în doi peri. Unii spuneau că e turnul

Scanned with OKEN Scanner

unui vechi castel, pe unde umblau toată noaptea stafii, alții că acolo își dădeau întîlnire vrăjitoarele ținutului, pentru a juca împrejurul flăcărilor și chemau duhurile rele. Cei mai mulți povesteau de un căpcăun care prindea copii, îi frigea și-i mînca fără a putea fi oprit, fiindcă numai el putea pătrunde în castel, pe un drum anume, pe care nimeni altul nu-l cunoștea.

Prințul nu mai știa ce să creadă despre toate cîte le auzea. Dar un țăran bătrîn grăi în cele din urmă:

— Ascultă, fătul meu, zise el molcom: să tot fie vreo cincizeci de ani de cînd l-am auzit pe tata povestind că în castelul acesta s-ar fi aflat o prințesă, cea mai frumoasă din cîte au fost văzute vreodată, dar care a fost sortită să doarmă o sută de ani. Și somnul acesta nu va lua sfîrșit, după cum spunea tata, decît atunci cînd va veni un fiu de domn, căruia i-a fost hărăzit s-o trezească.

Tînărul prinț fu dintr-o dată cuprins ca de o vrajă și mînat de o dorință care pornea din inimă se hotărî să pună capăt acestor legende, se încumetă să pătrundă în castel. Înlătună orice alte bănuieli, arătîndu-se vrednic de bărbăție. Dar nici nu se apropiase bine de castel și văzu cum copacii cei înalți, gardurile de mărăcini și toate celelalte opreliști se dădeau în lături, deschizîndu-i o potecă, pentru a se putea avînta către ținta dorită. Caste-

lul se zărea acum bine de tot. Se afla la capătul unei alei pietruite. Dar prințul rămase locului, căci nimeni nu-l putu însoți. După trecerea lui, copacii și mărăcinii se adunară din nou, închizînd drumul către castel oricărui muritor. Toate acestea îl uluiră o clipă, dar nu-l împiedicară să-și urmeze calea. Un prinț tînăr și dornic de aventuri nu-și pierde atît de lesne curajul. Intră deci și se pomeni într-o curte și ceea ce văzu ar fi putut să-i înghețe inima de frică: peste tot domnea o liniște de moarte. Nu se vedeau decît oameni și animale, care păreau adormite pentru totdeauna.

După nasurile purpurii și obrajii rumeni ai soldaților din garda elvețiană, își dădu seama că aceștia nu erau decît adormiți. Iar cupele care mai păstrau încă urme de vin dovedeau că adormiseră pe cînd se cinsteau cu cîte un păhăruț.

Pătrunse apoi într-o curte mare, cu dale de marmoră, mai urcă o scară și se pomeni în camera de gardă a palatului. Toți ofițerii sforăiau cu carabinele la umăr. Străbătu apoi multe camere, în care se aflau gentilomi și doamne de onoare, care dormeau, de asemeni, șezînd, în picioare și, în sfîrșit, ajunse într-o încăpere cu totul și cu totul de aur. Pe un pat cu perdelele date în lături, era culcată o prințesă de vreo cincisprezece-șaisprezece ani. Era atît de strălucitoare, încît frumusețea ei îl orbi aproape. Prințul duse mîna la

ochi. Visa? Sau i se năzărise? Exista? Sau era aievea!?

Tremurînd de emoție, prințul se apropie totuși și se așeză în genunchi în fața patului ei.

Atunci... vraja se dezlegă și... prințesa se deș-teptă. Îl privi cu bunăvoință și vorbi:

— În sfîrșit, iată-te! Te recunosc! O, prințul meu, cît de mult m-ai lăsat să te aștept!

Vrăjit de vorbele ei și de felul cum au fost șoptite, prințul nu găsea cuvintele care s-o asigure cîtă bucurie îi aduce și cîtă recunoștință îi poartă. Apoi nu mai spuse nimic, căci inimile lor vorbeau mai mult decît s-ar putea spune. Prințul era mult mai sfios decît prințesa, fiindcă, după cît se pare, ursitoarea cea bună îi trimisese în timpul somnului vise frumoase, care o pregătiseră pentru această întîlnire.

* * *

O dată cu prințesa se deșteptase întreg palatul. Dar nefiind cu toții prinși de înflăcărare, curtenilor le era foame și prima doamnă de onoare o înștiință pe prințesă cu glas tare că friptura era servită. Prințul o ajută pe logodnica lui să se ridice din pat, ferindu-se pe cît putu să-i arate uimirea pentru rochia de pe vremea bunicii pe care o purta, dar care o prindea nespus de bine și nu-i întuneca întru nimic frumusețea.

Trecură deci în sala oglinzilor unde cinară serviți de ofițerii din garda personală a prințesei, iar viorile și clarinetele executară cîntece minunate, cu toate că se scurseseră o sută de ani de cînd nu mai fuseseră cîntate.

Imediat după cină merseră în capela palatului, unde marele preot al castelului îi căsători.

A doua zi, prințul își părăsi, în zori, soția, pentru a pleca să-și vestească tatăl, care trebuie să fi fost, desigur, foarte îngrijorat de lipsa lui.

Povestirea pe care i-o spuse acestuia fu alta decît cea adevărată. Îi istorisi că, umblînd la vînătoare, s-a rătăcit prin pădure și s-a adăpostit în coliba unui cărbunar, care i-a dat să mănînce pîine neagră și brînză, căci mai mult n-avea.

Tatăl lui, care era un om blînd și bun, îl crezu, dar maică-sa nu se prea lăsa ușor înșelată. Și văzînd că fiul ei mergea zilnic la vînătoare și înnopta în afară de castel, căzu pe gînduri. Povestea aceasta ținu doi ani încheiați. Prințesa îi dărui între timp doi copii: o fetiță căreia îi dădură numele de Aurora și un băiețel căruia îi ziceau Soare, fiindcă era atît de sclipitor, încît o întrecea pe sora lui, care era neînchipuit de frumoasă.

Regina-mamă încercă în nenumărate rînduri să afle cîte ceva despre viața dinafară a fiului ei, dar el se ferea să-i destăinuiască adevărul, căci ea se trăgea dintr-un neam de căpcăuni, iar tatăl

Scanned with OKEN Scanner

lui o luase în căsătorie numai pentru averile ei nenumărate. La curte se șoptea chiar că ar fi moștenit și ceva din apucăturile neamului din care se trăgea și că abia de se-abținea să nu sară asupra copiilor să-i mănînce. Iată de ce prințul nu-i mărturisi nimic decît atunci cînd regele muri și el rămase stăpîn pe țară. Își declară deci public căsătoria, își aduse regina la palat și se făcură mari serbări în capitala regatului, unde prințesa intră purtată în triumf, împreună cu cei doi copii ai săi.

Trecu un timp. Dar într-o bună zi regele porni la luptă împotriva vecinului său, împăratul Cantalabutta. Regentă rămase mama sa, căreia îi lăsă în grijă regatul, soția și pe copiii lui. Dar abia plecat, regina-mamă își trimise nora și nepoții la una din casele ei de la țară, pentru a le putea face mai ușor de petrecanie. Într-o seară, pe cînd se afla și ea acolo, își chemă bucătarul și îi spuse:

— Mîine, la cină, să mi-o pui la cuptor pe mica Aurora, și să mi-o servești la masă!

— Ce spuneți, doamnă? E cu putință? strigă speriat bucătarul.

— Da, îți poruncesc! Ai înțeles? zise ea și glasul ei era un glas neomenesc. O vreau servită cu sos alb.

Bietului om i se strînse inima de durere, dar își dădu seama că nu era de glumit cu căpcăuna

și luînd cuțitul cel mare urcă în camera micii Aurora. Fetița avea atunci doar patru ani. Veni tropăind și rîzînd să se agațe de gîtul lui, crezînd că i-a adus ceva. Bucătarul începu să plîngă, cuțitul îi căzu din mîini. El alergă să taie un mielușel, pe care îl pregăti în așa fel, încît stăpîna îi spuse că nu mai mîncase niciodată ceva mai bun.

Pe mica Aurora o duse, înfășurată în șorțul său, și o încredință soției sale, care locuia într-o odăiță din fundul curții de serviciu.

Dar abia trecură cîteva zile și căpcăuna îi ceru bucătarului, pentru cină, pe micul Soare.

Sărmanul om fu hotărît s-o păcălească, așa cum făcuse și prima dată.

Se duse deci de-a dreptul la micul Soare, pe care îl găsi cu spada în mînă, în duel cu o maimuțică. Băiețelul n-avea atunci decît trei ani. Îl ascunse sub șorț și-l duse și pe el la soția sa, alături de mica Auroră, servindu-i regentei, în locul băiatului, o friptură de ied, pe care aceasta de asemenea o găsi excelentă.

Pînă atunci totul mersese bine, dar într-o seară căpcăuna îi spuse din nou bucătarului:

— Acum n-aș mai dori decît s-o mănînc pe regină, pregătită în același sos în care au fost pregătiți copiii.

De data aceasta, bietul bucătar fu deznădăjduit. Nu mai știa cum și cu ce s-o poată înșela.

Tînăra regină avea douăzeci de ani, fără a mai pune la socoteală cei o sută pe care îi petrecuse dormind și cu toate că pielea îi era albă și frumoasă, carnea ei era mai puțin fragedă decît a copiilor. Unde putea găsi un miel cu o carne atît de tare! Se gîndi să-și scape viața și luă de astă dată hotărîrea să facă așa cum i s-a cerut. Urcă deci, cu cuțitul în mînă, în camera reginei să-și aducă la îndeplinire îngrozitoarea faptă, să nu se mai înduioșeze. Voia totuși s-o pregătească, și-i povesti respectuos despre porunca pe care o primise de la regina-mamă.

— Te rog să-i execuți cît mai repede porunca! îi răspunse ea hotărîtă: astfel mă voi duce lîngă copiii mei, pe care i-am iubit atît. Căci de cînd îi fuseseră luați, pe furiș, biata regină îi credea morți.

— Nu, nu veți muri, mărită doamnă, după cum nu au murit nici micuții pe care îi veți găsi la mine, unde îi țin ascunși, răspunse înduioșat pînă la lacrimi, bucătarul. O voi păcăli din nou pe regentă dîndu-i să mănînce, în locul dumneavoastră, o ciută tînără.

Și zicînd acestea o duse pe mamă lîngă copiii săi, pe care aceasta îi îmbrățișă în lacrimi, iar el plecă să caute o ciută, pe care regina-mamă o mîncă la cină cu aceeași poftă cu care ar fi mîncat-o pe regină.

Acum era foarte mulțumită. Se pregătea să-i spuie regelui că niște lupi turbați s-au năpustit asupra soției și copiilor săi și i-au mîncat.

Dar, într-o seară, pe cînd își făcea de lucru prin curtea de serviciu, adulmecînd ceva carne proaspătă pentru poftele ei nesățioase, îl auzi plîngînd pe micul Soare și pe sora lui, Aurora, care se rugau de mama lor să-i ierte pentru vreo șotie făcută. Zmeoaica recunoscu imediat glasul reginei și al copiilor. Furioasă că fusese trasă pe sfoară, porunci cu o voce care făcea să se cutremure tot palatul să i se aducă în mijlocul curții o tocitoare mare, pe care o umplu cu broaște rîioase și cu năpîrci. Totul fu gata pentru a o arunca în ea pe regină, pe copii, pe bucătar, pe nevasta lui și pe sluga acesteia și mai ceru ca toți să-i fie aduși cu mîinile legate la spate. Porunca îi fu executată fără murmur. Călăul se pregătea tocmai să-i arunce în tocitoare cînd regele, la care nimeni nu se gîndea că s-ar putea întoarce atît de curînd, intră în curte călare pe calul său și întrebă îngrozit ce înseamnă acel spectacol. Văzînd că nu mai are altă scăpare, căpcăuna se aruncă cu capul înainte în tocitoare și fu înghițită într-o clipă de jivinele pregătite de ea pentru alții.

Așa se sfîrși cu bine povestea prințesei din pădurea adormită.

Scanned with OKEN Scanner

CENUȘĂREASA

A fost odată un nobil cavaler căruia îi murise soția. Se căsători pentru a doua oară, dar dădu de una din cele mai trufașe femei care s-au pomenit vreodată. Avea două fiice din prima ei căsătorie, care îi semănau la chip și la fire ca două picături de apă. Cavalerul avea și el, din prima lui căsătorie, o fată care era de o blîndețe și o drăgălășenie rară. Aceste însușiri le moștenise de la mama ei, care fusese cea mai bună ființă din cîte s-au văzut.

Nici nu se isprăvise încă bine ospățul de nuntă, cînd mama cea vitregă începu să-și arate colții. Căci nu putea suferi însușirile fetei vitrege, care scoteau și mai mult la iveală proastele deprinderi ale fiicelor sale.

De aceea începu a-i pune în circă cele mai grele treburi ale gospodăriei: trebuia să spele vasele și rufele, să frece scîndurile în odaia ei și a fiicelor, iar de dormit, dormea într-o cămăruță din podul casei, pe o saltea de paie, în timp ce fetele ei locuiau în camere mari, cu pereți împodobiți cu oglinzi, în care te puteai vedea din cap pînă-n picioare, și în paturile cele mai bune.

Biata fată le îndura pe toate în tăcere, fără să se plîngă tatălui ei, care desigur că n-ar fi crezut-o,

ba chiar ar fi și ocărît-o, fiind cu totul și cu totul în puterea soției de a doua.

Cînd își sfîrșea munca ei grea, fata se trăgea undeva, în colțul vetrei, și se așeza pe cenușa călduță. De aceea toți ai casei o numiră Cenușăreasa.

Dar cu toate că purta veșminte ponosite, Cenușăreasa era mult mai frumoasă decît surorile ei, iar ele erau împodobite în mătăsuri și mantii de preț.

Se întîmplă tocmai atunci ca fiul regelui acelui ținut să dea un bal, la care să fie poftită lumea cea mai aleasă. Bineînțeles că fură poftite și cele două surori vitrege ale Cenușăresei, căci și ele făceau parte din lumea aleasă. Erau deci foarte ocupate cu pregătirile gătelilor. Căutau pieptănătura care să le stea cît mai bine, podoabele cu care să „ia ochii prințului", după cum spuneau mereu. Acum Cenușăreasa nu-și mai vedea capul de treburi. Trebuia să le scrobească manșetele, să le calce rochiile, să le lustruiască pantofii, iar în casă nu se mai vorbea despre altceva decît despre felul cum se vor îmbrăca și cum își vor împodobi pieptănăturile cu panglici și flori.

— Eu, zise cea mai mare dintre surori, îmi voi pune rochia cea de catifea roșie, cu garnitură de blană albă.

— Iar eu, zise cea mai mică, voi purta rochia mea de bal, albă, mantia cu flori brodate în fir

de aur și coronița cu diamante, care-i va orbi pe toți cu sclipirile ei.

Cînd toate fură puse la cale, trimiseră după cea mai bună dintre coafeze, pentru a le pieptăna părul după ultima modă a timpului. Cînd fură aproape gata de plecare o chemară pe Cenușăreasa să le spună cum le stăteau gătelile, căci știau că ea se pricepe foarte bine la toate.

Ea nu numai că le sfătui cum să se gătească, dar se și apucă să le pieptene cu mîna ei, și cele două fete primiră toate acestea cu bucurie, dar nu le lăsă inima să nu o umilească, și în timp ce le pieptăna, o întrebară:

— Ia spune, Cenușăreaso, nu ți-ar plăcea să mergi și tu la bal?

— Vai, domnișoarelor, vă bateți joc de mine? răspunse ea. Numai asta îmi lipsește? Nu e locul meu acolo. Doar e un bal numai pentru lume aleasă....

— Ai dreptate! Ce-ar mai rîde lumea dacă ar vedea o Cenușăreasă... la bal...

La această nouă batjocură, oricare în locul ei ar fi căutat să le pieptene cît mai prost, dar Cenușăreasa avea un suflet atît de bun, încît își dădu toată osteneala ca surorile ei vitrege să fie cît mai bine pieptănate și îmbrăcate. De două zile, cele două fete nu luară în gură nici o îmbucătură, atît erau de tulburate și de pline de bucurie. Rupseră

peste o duzină de șireturi de corsete, într-atît se strînseră, pentru a avea mijlocul cît mai subțire. Și cît era ziua de mare nu făceau altceva decît să se privească în oglindă.

Iată că sosi, în sfîrșit, și ziua fericită a balului.

Cele două surori vitrege ale Cenușăresei plecară. Ea le urmări cu privirea pînă ce le pierdu din ochi și pînă ce... îi dădură lacrimile.

Biata fată plîngea de ți se rupea inima. Nașa ei, care tocmai venise, o întrebă de ce plînge.

— Aș fi vrut și eu... și eu... răspunse ea printre sughițuri de plîns.

— Ai vrut și tu să mergi la bal, nu e așa? completă aceasta.

— Vai, cum aș mai fi vrut! răspunse fata oftînd de credeai că i se vor rupe băierile inimii.

— Ei, bine, dacă ai să fii cuminte și n-ai să mai plîngi, te voi duce și pe tine la bal!

Mergi în grădină și adu-mi de acolo un bostan.

Cenușăreasa se duse repede în grădină și-l culese pe cel mai frumos dintre bostani, cu toate că nu prea pricepu legătura dintre bostan și bal.

O văzu însă cu uimire pe nașa ei crestînd bostanul, dezgolindu-l în așa fel încît nu-i rămase decît coaja, apoi atingîndu-l cu bagheta ei magică. Bostanul se prefăcu pe loc într-o minunată caleașcă aurită. Luă apoi o cursă de șoareci ce se afla în șura casei. Îi spuse Cenușăresei să deschidă cursa

și atinse cu bagheta ei vrăjită pe cei șase șoricei, care ieșiră în grabă și se prefăcură în șase cai din cei mai frumoși. Caii aveau o culoare vînăt-roșcată de toată frumusețea, și fură pe dată înhămați la caleașcă. Nu le mai lipsea decît vizitiul.

— Du-te și adu-mi-l în grabă.

Cenușăreasa plecă sărind într-un picior de bucurie și se întoarse cu altă cursă de șoareci, în care se aflau trei șobolani grași de-ți era mai mare dragul. Nașa, care nu era alta decît zîna cea bună, alese pe unul dintre ei, îl atinse cu bagheta și el se prefăcu într-un vizitiu purtînd cele mai frumoase veșminte ce s-au văzut vreodată. Apoi o trimise din nou, zicîndu-i:

— Acolo, în grădină, în spatele stropitoarei, vei găsi șase șopîrle, ia-le și adu-le încoace! Cenușăreasa se supuse fără murmur. Dar nici nu fură atinse bine cu bagheta și se prefăcură în șase lachei înzorzonați, care se rînduiră respectuoși de o parte și de alta a caleștii. Și erau atît de țanțoși, de ai fi zis că n-au făcut toată viața nimic altceva.

După toate acestea, nașa-zînă o întrebă pe Cenușăreasă:

— Ei, iată, acum ai și tu cu ce te duce la bal! Ești mulțumită?

— Mulțumită, nu zic ba, dar pot oare să mă arăt oamenilor în rochia mea zdrențuită?

Naşa izbucni în rîs şi atinse cu aceeaşi baghetă rochia fetei, şi rochia se prefăcu într-un veşmînt bogat, tivit cu aur şi aigint şi împodobit cu nestemate. Apoi, fără să mai aştepte să-i ceară, îi mai dărui o pereche de pantofiori de sticlă, cei mai mici şi mai frumoşi pantofiori de pe pămînt.

Gătită ca o prinţesă, Cenuşăreasa se urcă în caleaşcă. Dar cînd fu gata să plece, naşa o sfătui ca nu cumva să întîrzie peste miezul nopţii, căci dacă va întîrzia o clipă mai mult la bal, caleaşca ei se va preface din nou în bostan, caii, în şoareci, lacheii, în şopîrle, şi veşmintele îşi vor căpăta felul de mai dinainte.

Fetei i se cam strînse inima de teamă şi părere de rău, dar n-avu încotro şi îi făgădui Zînei că nu va întîrzia. Cum ajunse, fiul regelui fu înştiinţat de către oamenii curţii că la bal a sosit una din cele mai mari prinţese care s-au văzut vreodată, şi el se grăbi să-i alerge întru întîmpinare. Ieşi tocmai la timp pentru a-i întinde mîna, ajutînd-o să coboare din caleaşcă. Plin de respect şi încîntare, o conduse pînă la sala de bal. La intrarea ei, se făcu dintr-o dată o tăcere respectuoasă, cei poftiţi încetînd să mai danseze, într-atît îi vrăjise pe toţi frumuseţea acestei prinţese necunoscute. În toată sala nu se mai auzea decît un murmur:

— Vai! Cît e de frumoasă! Cît e de distinsă!

Pînă și regele, care era ursuz și bătrîn, șopti la urechea reginei că nu mai văzuse, de nu se mai știe cînd, o ființă atît de fermecătoare.

Doamnele de la curte îi lăudau veșmintele, încercînd să și le întipărească bine în minte, pentru a-și porunci și ele altele la fel, cu toate că nu erau sigure că vor găsi țesături asemănătoare și mîini atît de dibace să le croiască.

Prințul o așeză la locul cel mai de cinste și cînd începu muzica o pofti la dans.

Fata dansa cu atîta drăgălășie, încît oaspeții o priveau ca pe o minune. După dans urmă o cină bogată. Dar fiul regelui nici că se atinse de mîncări, atît era de vrăjit de frumusețea ei. Fata se așeză lîngă surorile vitrege și împărți cu ele portocalele și fructele rare pe care i le punea dinainte prințul.

Ele se mirară foarte mult de această cinste din partea cuiva care nu le cunoștea.

Dar..., deodată, orologiul palatului sună orele unsprezece și trei sferturi, și Cenușăreasa, făcînd o plecăciune adîncă în fața regelui, reginei și oaspeților, se grăbi să iasă din sala balului cît putu mai repede. Cînd ajunse acasă, alergă la nașa ei, să-i mulțumească și să-i spună că ar dori să se mai ducă o dată la bal, căci fusese poftită de însuși fiul regelui. Și o rugase atît de mult, încît n-ar fi vrut să lipsească. Dar cînd povestea nașei toate cîte se petre-

cuseră, auzi o bătaie în poartă și alergă să le deschidă surorilor, care veneau și ele de la bal.

— Vai cît de mult ați întîrziat! le spuse ea, căscînd și frecîndu-se la ochi, cu toate că nu dormise nici o clipă de cînd se despărțiseră.

— Ce știi tu? Ei, dacă ai fi fost la bal ai fi văzut-o pe cea mai frumoasă prințesă ce s-a pomenit vreodată și cît de bună a fost cu noi! Ne-a dăruit tot timpul portocale și tot felul de bunătăți.

— Ce vorbiți? Și era, într-adevăr atît de frumoasă? întrebă, prefăcîndu-se curioasă, Cenușăreasa. Vai, cît sînteți de fericite că ați putut-o vedea! Tare aș fi vrut s-o văd și eu! Te rog, domnișoară Judita, n-ai vrea să-mi împrumuți și mie rochia ceea pe care o porți în toate zilele să merg și eu s-o văd?

— Nu mai spune! răspunse aceasta cu răutate. Ar trebui să nu fiu în toate mințile pentru a împrumuta rochia mea, fie chiar și cea de toate zilele, unei Cenușărese...

Cenușăreasa se aștepta la acest răspuns. Și ce n-ar fi dat ca sora ei să se poarte altfel...

A doua zi, surorile ei se duseră din nou la bal. Dar nici Cenușăreasa nu lipsi. De data aceasta era și mai gătită decît fusese întîia oară.

Iar fiul regelui se învîrti și de data aceasta în jurul ei, spunîndu-i zeci de lucruri plăcute. Fata se simțea atît de bine, încît uită de cele spuse de naș̆ă.

Totuși, cînd auzi ceasornicul bătînd miezul nopții, se ridică și fugi ca o căprioară la apropierea vînătorului. Prințul alergă după dînsa, dar nu-i mai putea da de urmă. Găsi în drum unul din pantofiorii de sticlă, pe care Cenușăreasa îl pierduse în graba ei de a fugi, și-l păstră cu mare grijă.

De astă dată, fata ajunse acasă fără caleașcă, fără lachei, în rochia ei ponosită. Din strălucitele-i veșminte nu-i mai rămăsese nimic, afară de un pantof de sticlă, pereche a aceluia pe care îl pierduse în graba ei de a fugi.

Încă în seara aceea prințul își chemă garda și o întrebă dacă nu văzuse o prințesă fugind. I se răspunse că n-a văzut decît o fată tînără foarte prost îmbrăcată, ieșind pe poartă. Semăna mai mult cu o țărancă decît cu o prințesă, spuseră ei.

Iar cînd surorile Cenușăresei se întoarseră de la bal, ea le întrebă dacă petrecuseră tot atît de bine ca întîia oară și dacă mai venise acea frumoasă prințesă. Ele îi povestiră că venise și că fusese mai încîntătoare decît data trecută, dar că fugise la miezul nopții, pierzînd unul din cei mai frumoși pantofi de sticlă ce au fost văzuți vreodată, că prințul îl găsise și că nu mai făcuse altceva seara toată decît să se uite la pantoful acela. Se vedea cît de colo că o îndrăgise pe frumoasa stăpînă a pantofului.

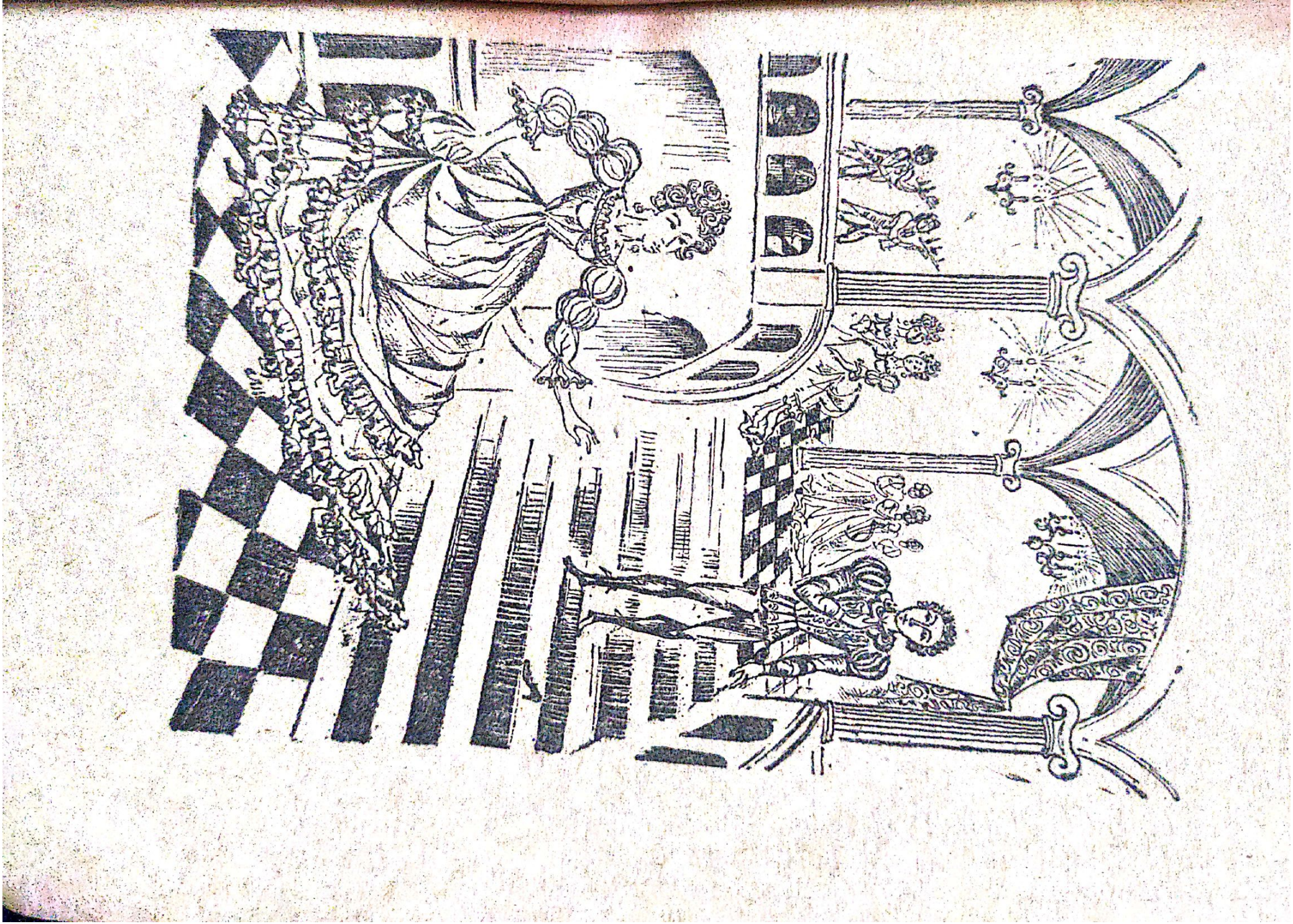

Într-adevăr, nu mințeau. Căci nu trecură decît vreo cîteva zile și fiul regelui puse toți crainicii să sune din trîmbițe, înștiințînd poporul că se va căsători deîndată cu aceea căreia i se va potrivi frumosul și micuțul pantof de sticlă pe care-l pierduse prințesa. Și chiar în ziua acea pantoful începu să treacă din mînă în mînă. Fu încercat de toate ducesele și celelalte doamne de la curte. Dar în zadar. El nu se potrivea nici uneia dintre ele. Pantoful ajunse în cele din urmă și la cele două surori vitrege ale Cenușăresei. Bietele fete nu mai știau cum să-și chircească piciorul pentru a li se potrivi pantoful, dar în zadar... Nu izbutiră. Cenușăreasa, care le privea cu milă, își recunoscu pantoful și zise zîmbind:

— Vă rog, lăsați-mă să-l încerc și eu.

Cele două surori începură a rîde și a-și bate joc de dînsa. Dar cavalerul, care avusese poruncă să dea tuturor fetelor să încerce pantoful, o privi și i se păru nespus de frumoasă.

— Eu am poruncă să-l dau la încercat tuturor fetelor din regat, răspunse el, și o rugă pe Cenușăreasă să se așeze pe scăunașul ei și să încerce pantoful.

Mare le fu mirarea surorilor vitrege cînd văzură că pantoful i se potrivea de minune, dar rămaseră cu gura căscată cînd văzură că Cenușăreasa scoate din buzunar al doilea pantof și îl încalță. Tocmai

atunci sosi și naşa care, atingînd cu bagheta ei vrăjită rochia Cenuşăresei, o prefăcu într-una şi mai frumoasă decît fuseseră celelalte două. Abia atunci pricepură cele două surori că frumoasa prinţesă pe care o întîlniseră la bal nu era alta decît ea, Cenuşăreasa, şi i se aruncară la picioare cerîndu-i iertare pentru purtarea ce o avuseseră faţă de dînsa. Cenuşăreasa le ridică şi le spuse că le iartă, dar rugîndu-le s-o iubească de aci înainte ca pe o soră ce le era. Fu condusă cu mare alai la palat, prinţul îi căzu în genunchi şi o ceru de soţie. Ea se învoi cu o rugăminte: să-şi aducă surorile la palat. Prinţul încuviinţă şi astfel le răsplăti răutatea cu bunătate.

MOŢATUL

A fost odată (căci aşa încep toate poveştile cu „A fost odată"). Deci, a fost odată o regină, care aduse pe lume un fecior atît de slut şi de chircit, încît aproape că nu ştia dacă era cu adevărat fiinţă omenească sau altă arătare. Dar o ursitoare, care se afla (ca de obicei, în poveste), acolo, la

nașterea lui, o îmbărbătă pe regină spunîndu-i să nu fie mîhnită de urîțenia băiatului, căci va avea în schimb o însușire care îl va înălța cu mult deasupra semenilor lui. O însușire rară: înțelepciunea. Apoi adăugă:

— Și-i voi mai da pe lîngă această rară însușire și dreptul de a dărui din înțelepciunea lui ființei pe care o va iubi cel mai mult.

Aceste cuvinte îi mai alungară reginei mîhnirea de a fi adus pe lume asemenea nevolnic. E drept că băiatul abia începuse a lega două cuvinte, cînd îi uimea pe toți prin istețimea lui pe lîngă care se mai adăuga și darul de a-i cîștiga pe oameni prin felul lui de a se purta.

Uitasem să vă spun că purta un smoc de păr în frunte, din care pricină i se dădu porecla de „Riquet moțatul", căci îl chema Riquet pe nume.

Trecură vreo șapte-opt ani de la nașterea lui, cînd regina ținutului vecin născu la rîndul ei două fete. Cea dintîi care văzuse lumina zilei era mai frumoasă decît însăși lumina. Era atît de frumoasă, încît curtenii se temeau ca reginei să nu i se întîmple ceva, neputînd suporta o atît de mare fericire. Dar aceeași ursitoare care fusese de față la nașterea lui Riquet, menindu-i înțelepciunea, o sorti să fie atît de proastă, pe cît era de frumoasă.

Și iată că fericirea reginei se schimbă în mîhnire, mai cu seamă că a doua ei fiică era pe atît de urîtă, pe cît era cea dintîi de frumoasă.

— Nu fiți atît de mîhnită, doamnă, grăi ursitoarea. Fata voastră va fi atît de înțeleaptă, încît nimeni nu va lua în seamă că este lipsită de frumusețe.

— Aș dori să vă cred, răspunse regina, dar n-ar fi chip să i se dea ceva mai multă minte și acelei mai mari, care e atît de frumoasă?

— Îmi pare rău, dar așa a fost sortită, răspunse ursitoarea. Îi voi da în schimb un dar: darul de a-l înfrumuseța pe acela care îi va fi foarte drag.

Regina se resemnă. Și pe măsură ce copilele creșteau, creștea și admirația oamenilor pentru frumusețea uneia și pentru înțelepciunea celeilalte.

Nu se mai vorbea în regat decît de frumusețea primei și de înțelepciunea surorii sale. Dar cu cît se măreau, le creșteau și defectele: cea mai mică se urîțea văzînd cu ochii, iar cea mare era din zi în zi mai proastă. Cînd îi vorbeai, ori îți răspundea anapoda, ori spunea vreo gugumănie de-ți pierea pofta de-a o mai asculta. Mai era și atît de neîndemînatică, încît spărgea tot ce-i cădea în mînă. Nu era în stare să ducă la gură nici un pahar cu apă fără să împrăștie jumătate pe îmbrăcăminte. Oricît de ademenitoare ar fi fost la înfățișare,

rămînea totuși în urma surorii sale, care cîștiga toate inimile prin sclipitoarea ei minte.

La început, cu toții se îmbulzeau să vadă și să admire frumusețea celei mari, dar repede se îndepărtau să nu piardă o vorbuliță din gura acelei mai mici. Căci ea știa să spună într-adevăr zeci de lucruri plăcute. Și nu e de mirare că sora cea mare rămînea mereu singură, iar cea mică era înconjurată tot mai mult de lume. Și oricît de proastă ar fi fost sora mai mare, nu putea să nu-și dea seama de cele ce se petreceau. Cît de bucuros s-ar fi lepădat de toată frumusețea ei, pentru a căpăta măcar pe jumătate din înțelepciunea surorii ei celei mici, nu trebuie să vă mai spun. Căci cu toată bunătatea și dragostea ei de mamă, regina nu se putea abține de a o certa destul de des pentru poznele ei; iar biata prințesă murea de durere și de rușine.

Într-o zi, pe cînd se refugie într-o pădure pentru a-și plînge în singurătate nefericirea, văzu apropiindu-se de ea un om tare slut, care era îmbrăcat în straie nespus de bogate. Era Riquet moțatul, care, văzîndu-i portretele răspîndite în lumea întreagă, își simțise inima cuprinsă de iubire pentru frumoasa prințesă și părăsise regatul tatălui său pentru a se duce s-o cunoască.

Fu nespus de fericit că o întîlnise în pădure singură și se apropie de dînsa să-i vorbească cu toată cinstea cuvenită unei prințese.

De la primele cuvinte pe care le schimbară, Riquet înțelese mîhnirea ei și o întrebă:

— Nu pot pricepe, nobilă prințesă, cum poate fi cineva trist cînd firea l-a înzestrat cu o frumusețe atît de strălucitoare? Căci, cu toate că mă pot lăuda că am văzut foarte multe persoane frumoase, n-am întîlnit nici una a cărei frumusețe s-o întreacă pe a voastră.

— Cred că vi se pare, domnule, răspunse ea, apoi tăcu, nemaiștiind ce să mai spună.

— Frumusețea, reluă vorba Riquet, e o însușire atît de mare, încît se pot acoperi cu ea toate celelalte lipsuri. De aceea nu văd de ce ați fi tristă, cînd v-a fost hărăzit darul acesta.

— Aș fi preferat să fiu cea mai slută dintre ființe, răspunse prințesa, dar să am un dram de înțelepciune, decît o frumusețe lipsită de istețime.

— Domniță, nimic nu poate dovedi mai multă înțelepciune decît recunoașterea lipsurilor ce le aveți. Căci este în firea lucrurilor să spui că nu ai înțelepciune, cu cît ai mai multă.

— Nu cred că e adevărat ceea ce spui. Vrei doar să mă mîngîi. Ceea ce știu sigur este că sînt nătîngă și asta e pricina mîhnirii mele.

— Dacă numai aceasta este pricina mîhnirii voastre, mă prind să-i pun cu ușurință capăt.

— Cum ai putea săvîrși asemenea minune? întrebă ea neîncrezătoare.

— Iată! Eu am putința de a dărui ființei iubite atîta înțelepciune cît poate cuprinde o minte omenească. Domniță! Dacă vă învoiți să vă căsătoriți cu mine, veți căpăta însușirea pe care o rîvniți atît.

La auzul acestor cuvinte, prințesa își pierdu într-atît capul, încît nu mai spuse nimic.

— Văd, vorbi tot Riquet moțatul, că propunerea mea v-a supărat și nu mă mir. Vă dau timpul să vă gîndiți și voi aștepta vreme de un an de zile hotărîrea voastră.

Prințesa avea atît de puțină minte și dorea atît de mult s-o capete, încît se păru că sfîrșitul acestui an nu va mai veni niciodată și se învoi pe loc.

N-apucase încă bine să-i făgăduiască lui Riquet moțatul că se va căsători cu el, că se și simți altfel decît fusese pînă atunci. Spuse dintr-o dată cu multă ușurință, fără a-și da prea multă osteneală și într-un chip deosebit, tot ce gîndea.

Și se porni chiar din prima clipă a sporovăi în așa fel, încît Riquet se temu să nu-i fi dăruit mai multă înțelepciune decît avea el însuși.

Iar cînd se întoarse la palat prințesa, întreaga curte fu uimită de miraculoasa ei schimbare. Căci în măsura în care spunea înainte gugumănii, rostea acum cuvinte pline de înțelepciune și bun simț. Și o bucurie fără de margini cuprinse întreaga curte. Singura care nu se prea bucura era sora cea mică, fiindcă nu o mai întrecea pe sora ei cea mare și nimic nu-i mai putea acoperi urîțenia.

De aci înainte regele nu mai lua nici o hotărîre fără a cere părerea fiicei sale, ba chiar de multe ori ținea sfat cu curtenii în încăperile prințesei.

Vestea acestei schimbări se răspîndi cu iuțeala fulgerului și toți prinții regatului începură a-și da osteneala să-i fie pe plac. Dar ea nu se credea încă destul de înțeleaptă pentru a le da vreun răspuns.

Într-o zi veni unul atît de voinic, de bogat și de înțelept, încît prințesa nu se putu abține de a nu-i arăta oarecare bunăvoință. Tatăl ei îi răspunse că fiica lui era liberă să hotărască.

„Dar cu cît ești mai înțelept, cu atît mai greu iei o hotărîre într-o asemenea împrejurare", gîndi prințesa și mulțumind tatălui ei, îl rugă pe prinț să-i mai lase oarecare timp de gîndire.

Și prințesa se duse din nou în pădurea în care se întîlnise cu Riquet, să-și mai limpezească gîndurile.

În timp ce se plimba, cufundată în vise, auzi ceva, ca un zgomot surd, sub picioarele ei. O mișcare de oameni care veneau și plecau. Își aținti urechea și... auzi un glas care poruncea:

— Dă-mi repede tigaia aceea!

Altul:

— Ia cazanul de acolo!

Și altul:

— Vezi de pune mai multe lemne pe foc!

În clipa aceea pămîntul de sub picioarele ei se despică și dinaintea ochilor i se arătă o bucătărie mare în care mișunau bucătari, ajutoare și cu tot soiul de slujitori, așa cum se cuvine la pregătirea unui mare ospăț. Unii aveau frigări în mîini, alții țineau cîte un vînat de coadă și toți bucătăreau cîntînd cîntece vesele ca de nuntă.

Mirată, prințesa întrebă pentru cine se pregătea asemenea ospăț.

— Pentru prințul Riquet moțatul, care se căsătorește mîine, mărită doamnă!

Prințesa își aminti dintr-o dată că a doua zi se împlinea anul de cînd îl întîlnise pe Riquet în pădure și-i făgăduise că îl va lua de bărbat, în schimbul înțelepciunii ce i-o dăduse, și tresări.

Își zise apoi că atunci, pe cînd făgăduise, era proastă și nu-și da seama de ceea ce spunea, dar că de cînd căpătase înțelepciunea pe care i-o dăruise chiar prințul a uitat cu totul prostiile din trecut.

Scanned with OKEN Scanner

Deodată, la vreo treizeci de pași depărtare, îi răsări în cale însuși Riquet moțatul. Era plin de vioiciune, de voie bună și gătit ca în ajun de nuntă.

— Iată-mă, domniță! Am venit să-mi țin cuvîntul și nu mă îndoiesc că ați venit aci să vă aduceți la îndeplinire făgăduiala dată.

— Mărturisesc cu toată sinceritatea, răspunse prințesa, că n-am luat încă o hotărîre și că nici nu cred s-o iau vreodată în ceea ce vă privește.

— Mă mir foarte mult, domniță!

— Vă cred și vă asigur că dacă aș avea în fața mea un om brutal, lipsit de înțelepciune, aș fi foarte încurcată, căci mi-ar răspunde cu siguranță că o prințesă trebuie să-și țină cuvîntul. „Trebuie să te căsătorești cu mine, fiindcă mi-ai făgăduit-o", ar spune el, dar cum acela căruia îi vorbesc este unul dintre cei mai înțelepți curteni, sînt sigură că mă va înțelege. Vă reamintiți că nici pe atunci, pe cînd nu eram prea deșteaptă nu m-am putut hotărî imediat să mă căsătoresc cu dumneavoastră. Cum ați putea crede că astăzi, cu înțelepciunea pe care mi-ați dăruit-o, și care m-a făcut ceva mai luminoasă, aș putea lua o hotărîre pe care n-am putut s-o iau atunci? Dacă țineți, într-adevăr, de-a mă lua de soție, trebuie să mă lăsați să hotărăsc astăzi. Căci judecata mea de-atunci nu se mai potrivește cu cea de azi.

Scanned with OKEN Scanner

— Dacă un om fără înțelepciune v-ar fi reproșat lipsa de cuvînt, cu atît mai puțin ar putea renunța un om înțelept la aceea ce l-ar face fericit. Credeți că un om deștept e mai prejos decît unul prost? Dumneavoastră, care aveți deșteptăciunea pe care ați dorit-o, judecați și răspundeți dacă în afară de înfățișarea mea mai am ceva care vă displace? Sînteți tare nemulțumită de mine? De rangul, de înțelepciunea, de umorul sau de purtările mele?

— De loc, se grăbi să răspundă prințesa. Dimpotrivă, totul îmi place la dumneavoastră!

— Dacă e așa, atunci sînt încredințat că vom putea fi fericiți, fiindcă și dumneavoastră aveți darul de-a face din mine omul cel mai frumos din lume.

— Cum? O, spuneți dară, cum aș putea face asemenea minune? întrebă nerăbdătoare prințesa.

— Veți vedea. Ea se va întîmpla, răspunse Riquet moțatul, dacă mă veți îndrăgi într-atît, încît s-o doriți din toată inima. Și pentru a vă asigura de aceasta, vă voi mărturisi că aceeași ursitoare care în ziua nașterii mele mi-a dăruit însușirea de a face o femeie înțeleaptă din ființa care mi-ar fi dragă, v-a dat și dumneavoastră darul de a înfrumuseța pe acel ce vă va fi cu adevărat drag.

Scanned with OKEN Scanner

— Atunci, răspunse prințesa, doresc din toată inima să vă prefaceți în cel mai frumos prinț din lume și vă ofer acest dar fără a șovăi o clipă.

Dar nici n-apucă să sfîrșească domnița vorba, cînd Riquet moțatul se prefăcu, sub ochii ei, într-un bărbat strălucitor, unul din cei mai frumoși bărbați din cîți văzuse ea vreodată.

Oamenii spun că nu vrăjile ursitoarei l-ar fi prefăcut, ci dragostea caldă și spontană a prințesei ar fi săvîrșit această minune. Alții mai spun că dîndu-și seama de iubirea lui statornică, de delicatețea, înțelepciunea și de toate însușirile prințului, domnița nu-i mai vedea hidoșenia trupului, nici slutenia chipului, fiindcă cocoașa i se părea doar o aplecare a umărului pentru a-i face o plecăciune, iar șchiopătatul de pînă atunci, numai un mers săltăreț, foarte tineresc. Un mers care o încînta. Și se mai spune că ochii lui, care se uitau cruciș pînă atunci, îi părură cei mai strălucitori, că privirea lui dovedea cea mai mare duioșie pentru iubita lui soție, și că, în sfîrșit, nasul borcănat îi dădea un aer de măreție eroică.

Orice s-ar spune, s-ar face și s-ar drege, prințesa se învoi pe dată să-l ia de bărbat, bineînțeles, dacă și tatăl ei se va învoi să le dea binecuvîntarea.

Regele, care știa că fiica lui are o mare stimă pentru Riquet, pe care și el îl socotea de altminteri

Scanned with OKEN Scanner

un prinț foarte înțelept și cuminte, îl primi cu plăcere în casa lui și căsătoria se făcu în ziua următoare, așa cum prevăzuse Riquet moțatul, făcînd toate pregătirile pentru ospățul de nuntă.

LUPUL CEL ALB și CIUBOȚELELE ROȘII

Se zice că ar fi fost odată o doamnă foarte, foarte bogată, care avea doi băieți. Din prima căsătorie îi rămăsese un băiat căruia îi zicea Jingolet. Și băiatul acesta era ursit să fie mereu hărțuit de o vrăjitoare rea. Dintr-a doua căsătorie avea alt băiat, pe nume Căciuliță, și care, dimpotrivă, era ocrotit de o zînă bună. Acești doi frați se iubeau între ei nespus de mult și cînd i se făcea unuia vreun rău, suferea și celălalt.

Într-o zi mama lor îi spuse lui Jingolet:

— Du-te pînă la casa noastră de la țară și du-i îngrijitoarei casei borcanul acesta cu dulceață și pișcoturile pe care le-am făcut pentru ea. Biata femeie este bolnavă și se va bucura tare, tare mult, ducîndu-i-le.

Scanned with OKEN Scanner

Jingolet luă ceea ce-i dădu maică-sa și plecă. Trecură două zile și băiatul nu mai dădu nici un semn de viață.

Vreți să cunoașteți pricina? O veți afla îndată.

Pentru a ajunge la căsuța de la țară, Jingolet trebuia să treacă printr-o pădure. Băiatul se opri acolo să culeagă niște alune, dar pe cînd dădu să le spargă, numai ce văzu venind către el un lup alb, cu ochi mari, roșii, care-i vorbi:

— Ascultă, Jingolet! Știu că ai la tine niște pișcoturi și un borcan cu dulceață. Dacă nu mi le dai numaidecît, să le mănînc, să știi că te voi mînca pe tine!

— De ce să ți le dau? Răutăciosule! Tu nu ești bolnav și n-ai nevoie de dulciuri, răspunse el.

— Ei bine, îți mai spun o singură dată, Jingolet, dacă nu-mi dai imediat dulceața și pișcoturile, te mănînc și nu mai rămîne nici urmă din tine.

Jingolet n-avu încotro și se văzu silit să-i dea lupului cel lacom bunătățile înmînate de maică-sa. Dar, după această ispravă, se temu să se mai înapoieze acasă. Căciuliță era foarte mîhnit și chiar îngrijorat de lunga întîrziere a fratelui său. Dar mare îi fu mirarea cînd găsi, a doua zi, în odaia lui, o pereche de ciuboțele roșii atît de frumoase și de lucioase, încît îți luau ochii. Bineînțeles că nu-l răbdă inima să nu le încerce. Și deodată se trezi făcînd niște pași mari ca de uriaș. Apoi,

nici una, nici două, se pomeni în pădure, unde îl găsi pe fratele lui, care-i spuse plîngînd în hohote cum se oprise să culeagă alune, cum îi mîncase lupul alb dulciurile și cum după aceea îi fusese frică să se mai întoarcă acasă. Căciuliță îl liniști și, sărutîndu-l pe obraji, îi spuse:

— Așteaptă-mă puțin aici și nu te mai teme de nimic. Voi vedea eu cum am să îndrept totul.

Zicînd acestea, se duse repede în oraș, cumpără un borcan cu dulceață și niște pișcoturi și le duse îngrijitoarei casei de la țară. Îl luă apoi pe Jingolet de mînă și porni cu el frumușel acasă, rugînd-o pe mama să-l ierte pentru întîrziere. Spuse că nu se simțise tocmai bine și că a fost nevoit să stea vreo două zile în pat, la țară.

Trecură alte vreo opt zile de la prima lui călătorie și Jingolet fu iar trimis să ducă în dar niște cești de porțelan, foarte frumoase, unor prieteni ai casei. Căci era ziua lor.

— Ascultă, fiule, te rog să fii cu mare băgare de seamă. Dacă le spargi va fi vai și amar de tine, îi spuse maică-sa.

Jingolet luă cestile și plecă. Era tare cald. Băiatul se opri la malul unei ape să se mai răcorească. Și ce îi veni deodată în gînd?! Să desfacă pachetul să vadă și el cestile cele frumoase. Le scoase dar, una cîte una, și cum sta așa, privindu-le, îi răsări din nou în cale lupul cel alb.

Scanned with OKEN Scanner

— Ia ascultă, Jingolet, îl întrebă lupul. Știu că ai întotdeauna cîte ceva bun de mîncare. Ce-mi dai acum să mănînc, că mi-e tare foame.

— Făptură lacomă ce ești! îi strigă, înfuriat, băiatul. De cîte ori mă întîlnești îmi ceri de mîncare. Iată, acum n-am decît niște cești de porțelan. Cred că n-ai să le mănînci și pe astea?

— Nu, dar am să te mănînc pe tine, băiețelule! Hai, pregătește-te! În cîteva clipe nu va mai rămîne nimic din oscioarele tale!

Și lupul vru să se arunce asupra lui, dar băiatul fu mai tare. Își luă picioarele la spinare și fugi, fugi de-i sfîrîiau călcîiele.

Lupul alergă după el, călcă peste cești, le sparse în bucăți și era gata-gata să-i prindă pe bietul Jingolet, să-l mănînce. Dar, iată că dintr-o dată, ca din cer, Căciuliță pică la timp cu botinele lui roșii. Îi aruncă o halcă bună lupului celui răutăcios, care se mistui repede printre copaci, să o înfulece, apoi își luă fratele de mînă și îi vorbi:

— Eram sigur că îți va ieși din nou în cale lupul cel rău, de aceea ți-am luat urma. Spune, unde sînt cestile? Ce-ai făcut cu ele?

— Iată-le! Nu le vezi? Sînt făcute zob! răspunse Jingolet, abia ținîndu-și plînsul.

— Necazul ăsta va fi ceva mai greu de îndreptat, răspunse Căciuliță. De unde să iau atîția bani, să cumpăr asemenea cești scumpe?! Dar, lasă,

ne descurcăm noi! răspunse apoi tot el. Vino acasă cu mine. Voi ști să te ocrotesc și de data aceasta.

Căciuliță își sili fratele să-l urmeze și știind cîtă încredere avea mama în îndemînarea lui și cum nu făcuse niciodată vreo poznă, îi spuse oftînd că el fusese acela care spărsese cestile, pe cînd se juca prin pădure cu Jingolet.

Și fiindcă nu i se întîmplase niciodată nimic, mama îl iertă, fără să mai caute pricină cuiva și să-l afle pe adevăratul vinovat. Și iar mai trecu un timp. Într-o bună zi îi spuse iar lui Jingolet:

— Du-te și tu și adu-mi-o pe fina, de la doică. Oamenii aceia care au îngrijit-o, pînă acum, sînt bătrîni și bolnavi, nu mai pot veni s-o și aducă. Ți o încredințez ție! Dar ia seama, să o păzești ca pe ochii din cap, altfel o pățești cu mine!

— Bine, mamă! O voi păzi! răspunse Jingolet și porni din nou la drum. Arătă o scrisoare de la nașa fetei și îi rugă pe bătrîni să i-o încredințeze. Pînă aci toate ar fi fost bune. Străbătuse calea pînă în satul unde locuiau bătrînii, fără să i se întîmple nimic, iar acum se înapoia agale acasă. Se amuza, ținînd copila cînd de mînă — care, cu toate că n-avea decît patru ani, umbla foarte bine — cînd purtînd-o în brațe, să nu obosească.

Dar nu se putu dezbăra de vechiul lui obicei, să nu se oprească nițel din cale pentru joacă.

Uitînd de primejdiile ce-l pîndeau la tot pasul, făcu deci un popas pe malul rîului. Acolo așeză fetița pe iarbă și începu să culeagă flori, din care făcu un buchet mare pe care îl puse alături de fetiță. Luînd-o apoi în brațe, o desmierdă, o sărută pe obrăjori și-i cîntă, jucînd-o pe genunchi, ca pe o păpușă.

Din păcate, Jingolet nu era un băiat prea isteț și aceasta era pricina tuturor nenorocirilor ce căzeau pe capul lui.

Acum era prea ocupat cu joaca, și nu băgă de seamă că lupul alb venea iar în goana mare pe urmele lui.

— Hei, ia ascultă, Jingolet, îi strigă mișelul. Să nu încerci cumva să fugi, căci nu vei mai avea timp! Mirosul de carne fragedă mi-a ațițat pofta de mîncare. L-am simțit la mai bine de trei leghe depărtare. Mi-e o foame grozavă! Trebuie să mi-o dai pe fetița aceasta. Am s-o îmbuc dintr-o înghițitură. Dacă nu mi-o dai, voi fi nevoit să te mănînc pe tine.

— În zadar stăruiești, ticălosule; pe fetița aceasta nu ți-o dau. Mai degrabă mănîncă-mă pe mine!

— Ei bine, atunci n-ai grijă, în stomacul meu este loc și pentru doi. Dar mai întîi și întîi voi începe cu ea. Ce carne bună și fragedă trebuie să aibă și cu cîtă poftă am s-o mănînc!...

Scanned with OKEN Scanner

Și cu toată împotrivirea lui Jingolet, lupul cel alb și nesățios se azvîrli asupra fetiței și o înghiți dintr-o dată. Iar bietul Jingolet căzu în nesimțire. Lupul cel alb se pregăti să-l înghită și pe el cînd, de pe malul celălalt al rîului, răsări, ca din pămînt, Căciuliță.

Văzuse dintr-o privire primejdia în care se afla iubitul său frate și neavînd la îndemînă nici barcă, nici punte, se aruncă, fără a mai sta mult pe gînduri, în apă. Și minunata vrajă a ciubețelelor roșii făcu să rămînă în picioare și să umble pe apă ca și cum ar fi umblat pe pămînt. Ajunse cu pași uriași lîngă fratele său, care zăcea aproape fără de viață la pămînt.

Căciuliță era un băiat plin de bărbăție și și-ar fi dat bucuros viața să o scape pe a fratelui său. Își scoase deci una din ciubețele și o azvîrli cu atîta putere în capul lupului, încît animalul cel lacom căzu și muri pe loc. Și în clipa cînd lupul cel alb își dădu duhul, cei doi frați văzură alături, cu uimire, un pat presărat cu trandafiri pe care dormea, adînc, fetița.

Lui Căciuliță îi era teamă că ar putea fi moartă și-o atinse. Copila se trezi și zîmbi drăgălaș.

Alăturea de ei, apăru, tot fără veste, o trăsurică ușoară trasă de șase melci. În trăsurică se afla o

femeie minunat de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie străvezie. Ea-i spuse lui Căciuliță:

— Eu sînt zîna Bonace, care te-a ocrotit de la naștere și pînă astăzi. Dragostea ta frățească și curajul au izbutit să distrugă vrăjile zînei Ripopette, cea mai vajnică dușmancă a lui Jingolet. Află că lupul cel alb nu era altul decît ea, Ripopette; mereu pusă pe urmele lui, pentru a-l speria și a-l face să greșească, ispitindu-l în fel și chip. Ea niciodată n-ar fi putut face atîtea răutăți dacă Jingolet nu i-ar fi dat mereu apă la moară, căzînd din greșeală în greșeală. Prea mult se oprește la joacă, în loc să-și vadă de drum și face tot felul de năzdrăvănii. Acum toate acestea au luat sfîrșit. Lupul cel alb e mort, iar zîna Ripopette și-a pierdut orice putere asupra lui. Urcați-vă amîndoi în trăsurica mea și vă voi însoți pînă acasă.

Zicînd acestea, zîna Bonace îi luă pe cei doi frați împreună cu fetița și-i urcă în trăsurică.

O pală de vînt îi ridică pe sus, deasupra apei, și ea trecu cum ar fi trecut peste un pod. Zîna îi povesti mamei lor faptele bune ale lui Căciuliță și pricina poznelor lui Jingolet, care fusese urmărit de un duh rău.

Fericită de cele auzite din gura zînei, mama îi dădu sfaturi bune lui Jingolet, lăudîndu-l celorlalți copii pe Căciuliță pentru dragostea lui frățernă, pentru curajul și faptele sale bune.

Scanned with OKEN Scanner

URIAȘUL PERIFERIGERILERIMINI

Două fetițe, pe nume Suzette și Isaure, cerură într-o zi voie mamei lor să se plimbe pe strada cea mare, împreună cu fratele lor Charlot.

— Vă dau voie cu plăcere, le răspunse mama, dar numai să nu intrați în pădurea care se află la capătul străzii, căci în pădurea aceea, le iese din cînd în cînd în cale copiilor un uriaș cu numele de „Periferigerilerimini" și îi duce în peștera lui sălbatică, unde îi mănîncă. Băgați de seamă! Și făgăduiți-mi că nu veți intra în pădurea aceea primejdioasă!

Cei trei copii răspunseră într-un glas:

— Îți făgăduim, mămico! Îți făgăduim!

Iar mama lor adăugă:

— Ascultă, Isaure, tu care ești cea mai mare dintre ei, vei avea grijă de fățiorul și surioara ta mai mică?

— Da, mamă!

— Atunci mergeți cu bine și căutați să nu întîrzîiați prea mult.

— , nu-ți fie teamă! Nu vom întîrzia!

Cam așa spun întotdeauna copiii: „Da, mămico!" „Nu, mămico!" Dar fac tot ceea ce îi taie capul. Bineînțeles că nici aceștia nu făcură altfel. Zărind

în depărtare pădurea cea plină cu fragi și trandafiri, Isaure fu cea dintîi care exclamă:

— Ia uitați-vă, fraților, ce de fragi! Tare gustoși trebuie să mai fie!

— Și ce de trandafiri! zise Suzette.

— Eu, spuse Charlot, înghițind în sec, aș prefera fragii în locul trandafirilor!

Isaure avea zece ani, Charlot nouă și Suzette opt: și erau cu toții tare mici și tare lacomi!

Intrară deci în pădure, fără să mai țină seama de nimic, culeseră fragi și, cum știm că pofta vine mîncînd, intrară din ce în ce mai adînc în inima pădurii, încercînd să găsească fragi cît mai mulți. Dar, întocmai așa precum le spusese mama lor, le ieși deodată în cale un uriaș de vreo patruzeci de picioare înălțime. Tot trupul îi era acoperit cu frunze, iar în mîini ținea o măciucă făcută dintr-un stejar, cît el de mare.

Scoaseră un strigăt și încercară să fugă, dar uriașul, care făcea douăzeci de pași deodată, îi înhăță pe toți trei.

— Îmi place nespus de mult să mănînc copii mici, rosti el cu un glas tunător. Și iată că norocul îmi aduce în cale trei deodată! Ce mai ospăț o să-mi pregătesc! mai zise și îi luă pe tustrei într-o mînă, acoperindu-i cu cealaltă. Închizîndu-i într-o cutie, îi duse în peștera lui și-i zăvorî frumușel înăuntru.

În timp ce Suzette se mulțumi să izbucnească în plîns, sora ei, Isaure, și micul ei frate, Charlot, îi spuseră uriașului zeci de obrăznicii și-l amenințară că-l vor zgîrîia, îl vor mușca dacă va îndrăzni să se apropie de ei.

— Crezi că o să-ți meargă așa ușor? Chiorule! îi strigă Charlot scoțînd limba la uriașul care n-avea decît un singur ochi.

Și numai ce puse mîna pe un cuțit lung de trei picioare, care se afla pe masă, iar Isaure pe o foarfecă de aceeași mărime, amîndoi se pregătiră să-i ție piept vitejește. Uriașul, spumegînd de furie, urlă de se cutremură toată pădurea:

— O să vedeți voi îndată, rîmelor, dacă îl puteți speria pe uriașul Periferigerilerimini!

Și zicînd aceasta, sări la ei, îi tăie și îi puse pe grătar. Suzette, care murea de frică, se adresă uriașului, silindu-se să zîmbească:

— O, domnule uriaș, dragă domnule uriaș, vreau să nădăjduiesc că mie nu mi se va întîmpla același lucru!

Uriașul: Și de ce nu, mititico? Pe ei am să-i mănînc la prînz și seara, căci nu prea mănînc mult. Așa că tu îmi vei servi pentru cină.

Suzette: O, nu vă cred! Cu mine nu veți face asemenea cruzime!

Uriașul: Și de ce nu?

Suzette: Cred că trebuie să fie chiar foarte gustoși. Dar te încredințez că din mine n-ai avea ce alege.

Uriașul: Și de ce, mă rog?

Suzette: Fiindcă toată lumea spune că sînt lipsită de gust.

Uriașul: Ei vezi, eu asta n-o cred!

Suzette: Spun că am carnea prea tare!

Uriașul: Nu se poate!

Suzette: Crede-mă! Ți-ai rupe dinții.

Uriașul: Nu cred nimic din tot ce îmi spui, dar ai un glas atît de dulce, încît parcă tot aș sta să te ascult.

Suzette: Vrei să-ți cînt ceva?

Uriașul: Cu plăcere. Mie îmi place veselia!

Și Suzette se porni să-i cînte cu atîta drăgălășie, încît îl făcu pe crudul mîncător de copii să se înduioșeze. Cînd sfîrși de cîntat, uriașul spuse:

— Ai cîntat foarte frumos, copila mea. Cîntecul a fost vesel și glasul tău minunat. Dar am să-ți pun o întrebare. Din tot ce faci, din tot ce spui tu, se dovedește că nu te temi de mine? Ia spune-mi eu nu te înspăimînt de loc?

Suzette: Ai ghicit! Nu, nu mă tem! Poate să fie cineva lacom, mîncăcios, dar asta nu-l poate împiedica să aibă o inimă bună, simțitoare, să fie din cînd în cînd generos, sau chiar binevoitor...

Uriașul: Ai dreptate, frumoasa mea copilă. Și pentru a ți-o dovedi, iată, îți redau libertatea! Dar acum șterge-o cît mai repede! Fugi și ferește-te de a mai sta mult prin pădurea aceasta, căci dacă mă apucă foamea nu mai răspund de viața ta! Haide, acuma fugi cît poți de repede!

Suzette: Foarte mulțumesc, domnule uriaș! Foarte mulțumesc și vă asigur că nu vă voi uita niciodată! Uriașul Periferigerilerimini deschise poarta. Suzette fugi, fără a se mai uita înapoi, și nu se opri decît în poarta casei lor.

Cred că nu mai e nevoie să vă descriu bucuria mamei de a o revedea, dar nici durerea ei pentru pierderea celorlalți doi copii, victime ale lipsei lor de pricepere și răbdare, cu care l-ar fi putut, desigur, îmblînzi pe uriaș, așa cum a făcut-o Suzette.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner